

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 631—632

Τμή Φέλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΖ΄.

Τηλ. 628.280

15 Νοεμβρίου 1971 (Π.Ο.Η.)

Γράφειά Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Νεοημερολογητισμός

Ἀναμφιβόλως οἱ πολλοί τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν ὅχι μόνον δέν εἶναι διατεθειμένοι νά προσυπογράψουν τό ξεπούλημα (καί μάλιστα... «ὅσα—ὅσα» τῆς πίστεως τῶν πατέρων τῶν, τό ὁποῖον ὑπό τό σύνθημα καί πρόσχημα «ἑνώσις τῶν ἐκκλησιῶν», μετ' ἀκράτου ὑποκρισίας ἐμπορεύονται καί διαπραγματεύονται τινες — ἐρήμην αὐτῶν τῶν δικαιοῦχων —, ἐξ ἐλατηρίων προαγόντων ξένα συμφέροντα καί ὑποβολῶν ἐπιβουλευομένων αὐτά τά θάθρα τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδος, ἀλλά καί θά διαχωρίσουν τὰς εὐθύνas τῶν ἐν τῇ ὑπερασπίσει τῆς κληρονομίας τῶν, θά μακρυνθοῦν ἀπό τῶν καταχραστῶν αὐτῆς καί θά καταγγείλουν τοὺς ἀναξίους ἐκείνους, οἵτινες, καταστρηνιάσαντες τῆς Ὁρθοδοξίας, τό καθήκον διαφυλάξεως μετέβαλον εἰς δικαίωμα ἀπεμπολήσεως παρακαταθήκης, ἥτις τοῖς ἐνεπιστεύθη.

Καί ὡς πρὸς μέν τό θρυλούμενον τε-
λ ι κ ὸ ν στάδιον τῆς «ἐνώσεως» δι' ἣν «ἑνώσιν» δέν μεσολαβεῖ ὁ Θεός— ἥτις ἀρ-

χίζει διὰ τοῦ συμφυρμού καί συγχρωτισμοῦ μετὰ τοῦ παπισμοῦ, τοῦ προτεσταντισμοῦ καί παντός...ισμοῦ, διὰ νά καταλήξῃ εἰς τὴν ὑποδούλωσιν καί τὴν καταβρόχθισιν καί ἐν πάσῃ περιπτώσει εἰς τὴν θνητόψυχον ἀδιαφορίαν καί τὸν—χάριν τῆς «παγκοσμίου κατανοήσεως» — βαθμιαῖον παραμερισμόν τῶν δογμάτων τῆς πίστεως καί τῶν ὅσα παρέδωκε μέχρις ἡμῶν ἡ Ὁρθοδοξία, οὕτω πιστεύουν καί διατείνονται οἱ μετὰ «σοφίας»... ἀναμένοντες: ὅτι θά ζηλώσουν καί θ' ἀναδειχθοῦν γενναῖοι ὑπερασπισταί τῆς πατροπαραδότου πίστεως καί θά ὑψώσουν τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καί θ' ἀποκηρύξουν τοὺς ἀποστάτας καί ἀπεμπολητάς αὐτῆς.

Ὡς πρὸς δέ τά μέσα καί τοὺς τρόπους καθ' οὓς συντελεῖται τό «μυστήριον τῆς ἀνομίας» καί προοδοποιεῖται ἡ προδοτικὴ καί ἀντίθεος αὐτὴ «ἀγοραπωλησία», πολλοὶ εὐλαβεῖς νομίζουν ὅτι ἔχουν περιθώριον ν' ἀδιαφοροῦν ἢ νά... ἐπιφυλάσσονται διαρκῶς, ἐνῶ καυχῶνται ὅτι ἴστανται ἐπὶ

τῶν ἐπάλλεων καθ' ἣν στιγμήν οἱ ὑπονομευταί οὐδόλως παύονται τῆς ἐπιβουλῆς καί τοῦ σκοποῦ τῶν. Ἐχει τοῦτο περίπου ὁμοιότητα μέ τήν περίπτωσιν τελείας καί παγκάλου παρθένου, τῆς ὁποίας τήν τιμήν διαφοροτρόπως ἐπιβουλεύονται οἱ ἐκμαλισταί καί οἱ ἀκάθαρτοι συμφεροντολόγοι. Εἴτε διά τοῦ τρόπου τῆς ἀποτόμου θαναώσου θίας γίνεται ἡ ἐπιβουλή, εἴτε διά τῆς ὑπουλότητος καί τῆς πολυχρονίου ἀπάτης, μειοῦται ἡ εὐθύνη τῶν δραστῶν ἢ τῶν ὑπερασπιστῶν;

Πότε, πόθεν καί πῶς καί διά τίνων ἐνεργειῶν ἤρχισεν ὁ ἐκπληστηριασμός τῆς Ὁρθοδοξίας πού λέγεται «κίνησις διά τήν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν» καί ὅτι ἄμεσον καί ἀδιάκοπον συνέχισαν τῆς κινήσεως αὐτῆς ἀποτελοῦν τὰ ἐξακολουθητικῶς καί σήμερον τεκταινόμενα, δέν τό ἀρνοῦνται αὐτοί πού τήν ἐνεπνεύσθησαν (πόθεν;) καί τήν προωθοῦν. Συνεπῶς οὔτε μάρτυρες οὔτε ὑποθετικοί συλλογισμοί εἶναι ἀναγκαῖοι καί εἶναι περίεργον πῶς αὐτοί οἱ εὐλαθεῖς, οἱ λέγοντες ὅτι πονοῦν διά τήν Ὁρθοδοξίαν, αὐτοί οἱ ἴδιοι παρέχουν τό «ἄλλοθι» καί τό... συγχωροχάρτιον καί περίπου τήν προσυπογραφῆν τῶν εἰς τούς ἐργάτας τοῦ ξεπουλήματος.

Ἀπό τοῦ 1920, τό διά τήν «ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν» ἐξενεχθέν περιβόητον «Διάγγελμα τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου» — τό ὁποῖον ἀποκαλεῖ πάσας τάς πανσπερμίας τῶν αἰρετικῶν «συγκληρονόμους καί συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ», πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως καί τῆς μετά πάντων κοινωνίας προτείνει (καθ' ὑποβολήν τῶν ξένων πρὸς τήν Ὁρθοδοξίαν) ὡς πρῶτον βῆμα τήν ἐορτολογικήν μεταρρύθμισιν καί διακηρύσσει: «Δύναται ἡ φιλία αὕτη καί ἀγαθόφρων πρὸς ἀλλήλους διάθεσις ἐκφαίνεσθαι καί τεκμηριοῦσθαι εἰδικώτερον διά τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἐορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἐορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν».

Οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί θεβαίως γνωρίζουν τήν κατά τῆς Ἐκκλησίας ὑπουλον καί ἀντίθεον δραστηριότητα τῶν δυστυχισμένων μασώνων, οἱ ὁποῖοι διά μερικόν εὐτελές δοξάριον τοῦ «κόσμου τούτου» καί ὀλίγον συμφέρον ἐγίναν προδόται τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος, τῆς οἰκογενείας, τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματός των, γενόμενοι ἀνδρείκελα τῶν ἐβραίων καί ἀποπηδήσαντες ἀπὸ τῆς θρησκείας των εἰς τήν ἀθρησκείαν, ἐνέπεσαν εἰς τήν πανθρησκείαν διά νά καταλήξουν εἰς τόν ἐβραϊσμόν. Ὅμως αὐτῶν τῶν μασώνων καύχησις εἶναι ὅτι: «ἐ-

άν αὐτή ἡ ἔνωσις τῶν ἐκκλησιῶν εὕρισκεται εἰς καλόν δρόμον, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τήν τάξιν μας», ὡς ἀναφέρεται εἰς τό ἐπίσημον ὄργανον τῆς μασωνίας εἰς Παρισίους. Πῶς ὀφείλεται εἰς αὐτούς; Διά μέσου τῶν ὀργάνων τῶν. Ποῖα ταῦτα; Πρῶτοι καί καλύτεροι οἱ «ἀρχηγοί» ἐκκλησιῶν! Εἶναι δυνατόν; Δυστυχῶς, ἡ ἀδιαφορία πολλῶν χριστιανῶν διά τὰ τῆς πίστεως τῶν ἔδωσεν εὐκαιρίαν εἰς λύκους νά ἐνδυθοῦν τήν στολήν τοῦ ποιμένος, διά «εὐκολώτερον» καί ἀσφαλέστερον διασκορπισμόν καί καταστροφήν τοῦ ποιμνίου.

Ἰδωμεν, ὅμως, τί λέγει καί ὁ Θεός. Καί ἔχει «δίκαιον» ἡ μασωνία ὅταν καυχᾶται τάνωτέρω. «Ἰδικός» τῆς ἀνθρωπότητος ἡ το ὁ παρανόμως καταλαβὼν τόν Οἶκον. θρόνον Μ. Μεταξάκης, ὅστις πρῶτος ἐπεστρατεύθη διά τήν «ἐκτέλεσιν» τῆς διά «ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν» διακηρύξεως τοῦ ἄνω «Διαγγέλματος». Ὅτι οὗτος ἦτο μασῶνος μεγίστου βαθμοῦ δέν παραλείπουν νά καυχῶνται οἱ μασῶνοι τῶν ὁποίων τό ἐπίσημον ὄργανον ἔγραψεν ἐπισήμως ἐν τῇ νεκρολογίᾳ του: «Τήν 27ην τοῦ μηνός Ἰουλίου ἐ.ἔ. (1935) μετέστη εἰς τήν Αἰών. ὁ Ἀδ: Μελέτιος Μεταξάκης Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας. Ὁ ἀποδημήσας ἀοίδιμος Ἀδ. ἡμῶν Μεταξάκης εἶδε τό Τεκτ. Φῶς ἐν τῇ ἐν Ἀν. Κωνσταντινουπόλεως Σ. Στ. «Ἀρμονίᾳ» τήν 15ην Μαρτίου 1910 ὅτε ἦτο Μητροπολίτης Κιτίου». (Μασον. Περιοδ. «Πυθαγόρας — Γνώμων», Ἰούλ. — Αὐγ. 1935, Τόμ. Δ', Τεύχ. 7—8, σελ. 216).

Ὅτι «δέν κατεῖχε κανονικῶς τόν Οἶκον. Θρόνον» γράφεται καί εἰς τὰ Πρακτικά αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου του (10 Μαΐου — 8 Ἰουνίου 1923), τό ὁποῖον καί ἀπεκάλεσε ψευδῶς «Πανορθόδοξον» (ἐνῶ οὐδέν τῶν Πατριαρχείων μετέσχε τούτου οὔτε ἄλλη Ἐκκλησία κανονικῶς) καί διά τοῦ ὁποίου ἐτέθη εἰς «ἐκτέλεσιν ἡ «διά τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἐορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἐορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν» προώθησις τῆς «ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν». Ἐννοοῦν, λοιπόν καί συνειδητοποιοῦν οἱ εὐλαθέστατοι, οἱ διατεινόμενοι ὅτι πονοῦν καί ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅτι αὐτήν τήν ἀντίχριστον «ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν», τήν ὁποίαν... «ξορκίζουν, καί ἀναθεματίζουν» ταυτόχροτως προσυπογράφουν καί ἐναγκαλίζονται σφιγκτικῶς; Τὸ ἀμφισβητοῦν; Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι «κατάμουτρα τὸ κτυπᾶ» αὐτὸ τὸ ἀνωτέρω περιβόητον «Συνέδριον» τοῦ ἀρχιμασῶνου Μεταξάκη, ἐκ τῶν Πρακτικῶν τοῦ ὁ-

ποιού σταχυολογοῦμεν ὀλίγους «μαργαρίτας», μεταξύ τῶν πολλῶν:

Ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ ἡμερολογίου «γίνεται πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐν γε τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος» — Διὰ τὴν «ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν τοῦλάχιστον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ.—Διὰ τὸν «ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐορτασμὸν τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ πάντων τῶν εἰς αὐτὸν πιστευόντων». — Χάριν «τοῦ ὅσον ἔνεστι ἀκριβεστέρου καὶ σταθερωτέρου καθορισμοῦ καὶ δὴ τοῦ ἐφετοῦ καὶ εὐκταίου ταυτοχρόνου παρὰ πάντων, εἰ δυνατόν, τῶν χριστιανῶν συνεορτασμοῦ τῶν μεγάλων καὶ κοσμοσωτηρίων τῆς ἡμετέρας πίστεως γεγονότων». Περαιτέρω «τονίζεται ἰδιαιτέρως ἡ ἀνάγκη τοῦ ταυτοχρόνου ἐορτασμοῦ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἐορτῶν, τῶν Χριστογενῶν καὶ τοῦ Πάσχα, ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανῶν.

Ἄλλ' ἡ αὐτὴ ἀνάγκη τῆς προσαρμογῆς πρὸς τὸ ἡμερολογιακὸν καθεστῶς παρουσιάζεται καὶ διὰ τὸ Πασχάλιον». Καὶ προβαίνοντες «δογματίζουν»: «Ἐλευθέρα ἡ Ἐκκλησία νὰ καθορίσῃ τὰς ἡμέρας καὶ τῶν ἄλλων ἐορτῶν, κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων...» (!) (Ἄν δ ὕ ν α σ θ ε μὴ θαυμάσητε) Ἐν θριάμβῳ δὲ διερωτᾶται: «Μήπως ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου Πανορθόδοξου ἡμερολογίου δὲν εἶναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν;»... Μόνον οἱ ἐθελοτυφλοῦντες ἢ οἱ κατὰ τινα τρόπον προκατειλημμένοι «θλέπουν» διαφορισμὸν μετὰ τοῦ ἐορτολογικοῦ προξικοπήματος καὶ τῶν σημερινῶν κινήσεων ἐνώσεως οἰκουμενισμοῦ, ἀνανεώσεως, ἀναρρυθμίσεως κλπ.» καὶ ἐπαναπαύονται μακαρίως εἰς τὸν νεοημερολογητισμὸν... πληροφοροῦντες τὴν συνείδησίν των μὲ διαφόρους «ιδίους διαλογισμούς».

Ἀπορεῖ κανεὶς τί πλέον τούτων ἀνέμενον καὶ ποίας περαιτέρω... ἀποδείξεις θέλουν αὐτοὶ οἱ εὐλαβέστατοι, διὰ νὰ νομίσουν ὅτι πρέπει νὰ ἐπαναστατήσῃ ἡ συνείδησίς των κατὰ τῆς καινοτομίας τοῦ νεοημερολογητισμοῦ, τοῦ ὁποίου ἄμεσοι καὶ κατ' εὐθείαν... «συγγενεῖς καὶ ἀπόγονοι» εἶναι αἱ σημεριναὶ «κινήσεις» καὶ ἐπιβουλαὶ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, κατὰ τῶν ὁποίων καὶ αὐτοὶ ὑποτίθεται ὅτι ἀνθίστανται καὶ ἀγωνίζονται. Ἀμφιβάλλουν; Ἄλλ' οἱ «εἰλικρινέστεροι» (ἐννοεῖ, θρασύτεροι) τῶν οἰκουμενιστῶν, μεταρρυθμιστῶν, ἀνακαινιστῶν κλπ. δὲν ἀφίνουν τοι-

οῦτο... περιθώριον. Ἄς ἀκούσουν, λόγου χάριν, τί λέγει ὁ Κισσάμου Εἰρηναῖος, ὁστις καὶ «Ἀκαδημίαν» ἱδρυσεν ἐν Κρήτῃ διὰ νὰ μαζεύεται καὶ διαβουλεύεται ἡ πανσπερμία τῶν αἵρετικῶν καὶ τῶν διαφόρων ὑπονομευτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, γράφων εἰς τὸ Περιοδικόν του («Χριστός — Κόσμος» Φεβρουαρίου 1971): «Γνωρίζουν ἄρᾳ γε οἱ χριστιανοὶ μας ὅτι αἱ ἐτοιμασίαι διὰ τὴν Μεγάλην Πανορθόδοξον Σύνοδον (ὑπογράμμισις τοῦ ἰδίου) (ἡ ὁποία θὰ κάμῃ ὅλας τὰς «ἀνακαινίσεις») ἔχουν ἀρχίσει ἤδη ἀπὸ τοῦ 1923;»...

Ἀμφιβάλλετε ἀκόμη, εὐλαβέστατοι θιασῶται τῆς ἐπιφυλακτικότητος καὶ οἱ ἀρνούμενοι ν' ἀπορρίψῃτε τὴν μυωπία τῆς προκαταλήψεως, ὥστε νὰ «ἴδῃτε» τὴν ταυτότητα τῶν σκοπῶν καὶ τὴν ἄμεσον «συγγένειαν» νεοημερολογητισμοῦ καὶ τῶν νεωτερισμάτων, τὰ ὁποῖα ἀποστέργετε καὶ κατὰ τῶν ὁποίων συνάπτετε ἀγῶνα; Θὰ ἔλθῃ καιρὸς ὅτε δὲν θ' ἀμφιβάλλητε, ἴσως ὅμως νὰ «διανοιχθοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ» σας οὐχὶ καθ' ὃν τρόπον θὰ ἠθέλατε καὶ θὰ ἐξηρτᾶτο ἀπὸ ὑμᾶς, δι' ἐν δὲ πρᾶγμα ἐστὲ θεῖοι: ἂν δὲν ἀναλάβητε θερμόν καὶ ὀλοκληρωτικὸν τὸν ἀγῶνα, μὴ περιοριζόμενοι μόνον εἰς «λόγια», κατὰ τοῦ κακοῦ ἐκ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ρίζης του, μὴ ἐλπίζετε ν' ἀνακόψῃτε ριζηδόν ἢ ἐμποδίσῃτε τοὺς διαφθορεῖς τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τὸ δυσώλυτον «ἔργον τῶν» ὑμεῖς...

ΠΑΥΛΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίρμπας
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμας	15. —
»	Ἐτησίᾳ	» 30. —
Ἐξωτερικοῦ	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	» 4
	Τιμὴ Φόλλου δρχ.	2

Ἡ Ἐυηλγία τῶν καταπολεμῶν στὴν Σοβιετικὴ Ρωσία

Ἔτσι στενὴ ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς
ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν... Ματθ. Ζ!

ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄς σημειωθῇ ὅτι θεωρεῖται ἔγκλημα τιμωρούμενο αὐστηρότατα κάθε συγχέντρωσις σὲ σπίτια ἢ καὶ στὸ ὑπαιθρο γιὰ κήρυγμα ἢ γιὰ ἱεροτελεστία ἢ καὶ γιὰ ἀπλὴ φιλικὴ συναναστροφή μεταξὺ τῶν πιστῶν. Κάθε θρησκευτικὴ δραστηριότης ποὺ δὲν ἔχει τὸ νομικὸ ὑπόβαθρο τῆς καταχώρησώς στοὺς εἰδικούς καταλόγους τοῦ Κράτους θεωρεῖται ὡς προσχώρησις εἰς αἵρετικὴν ὁμάδα, ὡς σχίσμα ἀπὸ τὴν Κρατικὴ Ἐκκλησία.

5. Τίς ἐνορίες δὲν τίς διευθύνουν οἱ ἱερεῖς ἀλλὰ τὰ συμβούλια τῶν 20, εἴκοσι δηλαδὴ ἐνορίαι διορισμένοι ἀπὸ τὸν τοπικὸ ἀντιπρόσωπο τοῦ Κουρουγιέντωφ γιὰ νὰ ἐλέγχουν, νὰ κατευθύνουν καὶ νὰ περιορίζουν κάθε ἐνοριακὴ δραστηριότητα.

6. Οἱ ἱερεῖς γιὰ νὰ τελέσουν οἰονδήποτε μυστήριο εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ πάρουν τὴν ἔγκρισιν τοῦ Συμβουλίου τῶν εἴκοσι. Ἐπίσης ὀφείλουν νὰ δηλώσουν στὴ μυστικὴ ἀστυνομία — Κ. Γ. Β. τὰ ὀνόματα ἐκείνων στοὺς ὁποίους ἐτέλεσαν μυστήρια. Ἔτσι ὅσοι γονεῖς βαπτίσουν τὸ παιδί τους καὶ ὅσα ζευγάρια ζητήσουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ εὐλογήσῃ τὸν γάμο τους, μπαίνουν στοὺς εἰδικούς μαύρους καταλόγους τῶν προδιαγραφέντων καὶ στεροῦνται κάθε δυνατότητος κοινωνικῆς, ἐπαγγελματικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς προόδου, θεωρούμενοι ἀπὸ τὸ Κράτος ὡς ἀσυγχώρητα καθυστερημένοι, ὀπισθοδρομικοὶ καὶ ἀντιδραστικοί. Οἱ ἱερεῖς προδίδουν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ πνευματικά τους παιδιά στὴν ἄθρη κοσμικὴ ἐξουσία. Γιὰ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας δὲν ἰσχύει τὸ μυστικὸ τῆς ἐξομολογήσεως. Ὅλα τὰ μυστικά ποὺ μποροῦν νὰ ἐνδιαφέρουν τὸ κράτος ἀναφέρονται ἀπὸ τοὺς πνευματικούς στὴν Κ. Γ. Β. Ἐπίσης γνωστοποιεῖται στὴν ἀστυνομία ἀπὸ τὸν ἱερέα τυχόν ἐκκλησιασμοὶς οἰονδήποτε ἀξιοματούχου. Οἱ ἱερεῖς τῆς Μόσχας Νικόλας Ἐσλιμαν καὶ Γκλέμπ Γιακούβιν στὴν γνωστὴ ἐπιστολὴ τους πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀλέξιο γράφουν: «Ἡ διοίκησις τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας γνωρίζει ὅτι οἱ κατάλογοι τῆς ἐγγραφῆς τῶν βαπτίσεων καὶ τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν πράξεων χρησιμοποιοῦνται συστηματικῶς ἀπὸ τίς τοπικὰς ἀρχὰς καὶ ἀπὸ τοὺς προπαγανδιστὰς τοῦ ἀθεϊσμοῦ γιὰ νὰ γίνωνται δάρβαρας ἐπιθέσεις κατὰ τῶν νεοφωτιστῶν, τῶν γονέων τους καὶ τῶν ζευ-

γαριῶν ποὺ παντρεύτηκαν στὴν Ἐκκλησίαν. Θεωρεῖται ἐπίσης καθήκον τῶν ἱερέων νὰ ἐκδιώκουν τὰ παιδιά ἀπὸ τὸν Ναὸ καὶ νὰ μὴν τὰ ἐπιτρέπουν νὰ λάβουν τὴν θείαν Κοινωνίαν. Οἱ ἱερεῖς εἶναι ἐκείνοι ποὺ φροντίζουν ὥστε τὰ παιδιά νὰ παραμείνουν μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μέχρι τῆς ἐνηλικιωσέως των. Δὲν γίνονται ἐξ ἄλλου θρησκευτικὰς πράξεις κατ' οἶκον, οὔτε στὰ κοιμητήρια γιὰ τοὺς κεκοιμημένους. «Δυστυχῶς, —γράφουν οἱ δύο ἱερεῖς τῆς Μόσχας— ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ καλύπτει μὲ τὴν σιωπὴ τῆς αὐτῆς τὸ τόσο σκληρὸ γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τίς οἰκογένειες τῶν νεκρῶν μέτρο». Οἱ Ἀρχιερεῖς ἀπαγορεύουν στοὺς ἱερεῖς τῶν νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς ἀπίστους διότι κάτι τέτοιο θὰ ἦτο πρόκλησις πρὸς τὸ ἄθεον κράτος. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς πιστοὺς ἀκόμη τὸ κυριακάτικο κήρυγμα στὴν Ἐκκλησίαν —δὲν γίνεται κι' αὐτὸ— εἶναι κάτι τὸ ψυχρὸ καὶ τυπικόν. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς κάνουν ἀκόμη τίς Κυριακὰς κηρύγματα τὰ διαβάξουν ἑτοιμα σὲ ἓνα φύλλο χαρτιοῦ χωρὶς ζωὴ καὶ ψυχὴ, κατορθώνοντας ἔτσι νὰ κρυώσουν παρὰ νὰ ζεστάνουν τίς καρδιὰς. Ἐξ ἄλλου οἱ Ἀρχιερεῖς φροντίζουν νὰ διορίζουν ἱερεῖς μέθυστους ἢ ἀνηθικούς οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὸ παράδειγμά τους νὰ συντελέσουν πρὸς γρήγορα στὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν πιστῶν ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Συγχρόνως καταγγέλλουν στίς ἀρχὰς τοὺς ἀξιους ἱερεῖς γιὰ ἀντεπαναστατικὴ δραστηριότητα ἐπιτυγχάνοντας ἔτσι τὴν ἐξορία ἢ τὴν ἐκκαθάρισίν των. Ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν τῶν λυκοποιμένων ἦτο νὰ πληθυνθοῦν οἱ τάξεις τῶν αἵρετικῶν στὴν Ρωσίαν σὲ βαθμὴ ἀφάνταστο. Σ' αὐτὸ συνετέλεσε βέβαια καὶ τὸ ὅτι μέχρι πρὸ 10ετίας περίπου οἱ διάφορες προτεσταντικὰς αἵρέσεις δὲν ἐδιώκοντο στὴν Ρωσίαν ἐπίτηδες γιὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς μέσον διαλύσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀρχισαν νὰ διώκωνται μόνον ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἔφθασε σὲ ἀνησυχηστικὰ γιὰ τοὺς κρατοῦντας ὄψη.

Παρ' ὅλα αὐτὰ διαρκῶς αὐξάνει ὁ ἀριθμὸς τῶν νέων ποὺ κατέχονται ἀπὸ πραγματικὴν θρησκευτικὴν ἐνθουσιασμόν. Παιδιά φανατικῶν Κομμουνιστῶν ζητοῦν τὸ βάπτισμα καὶ αὐτὸ εἶναι ἓνα πολὺ συχνὸ φαινόμενο. Τὸ παράδοξόν εἶναι ὅτι πολλοὶ Ἰσραηλῖται βαπτίζονται Ὀρθόδοξοι. Ἐξ αἰτίας τοῦ φαινομένου αὐτοῦ

Ἡ ἐορτολογικὴ ἐνότης τῶν ὀρθοδόξων καὶ «τὸ νοινὸν Πάσχα»

ὑπὸ Παύλου Μοναχοῦ

Ἵπὲρ τοῦ γενέσθαι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐλθεῖν καὶ μένειν ἐν ἡμῶν τὴν Βασιλείαν Του, ὡς καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν εὐχόμεθα διὰ τῆς Κυριακῆς προσευχῆς, προσήλθομεν ἐνταῦθα, σεβαστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί, πρέπον, ὅθεν, ἀπ' Αὐτοῦ ἀρχεσθαι καὶ Αὐτοῦ τὸ ὄνομα καὶ τὸν φωτισμὸν ἐπικαλεῖσθαι, ἵνα τῷ πνεύματι Αὐτοῦ τῷ ἀγαθῷ διὰ παντὸς ὁδηγούμενοι εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, μένωμεν ἐν αὐτῇ ἑδραῖοι καὶ ἀμετακίνητοι, πρὸς δόξαν Αὐτοῦ καὶ σωτηρίαν ἡμῶν.

Προερχόμενος ἐκ τῶν Ἀγίων Τόπων, τῶν ὁποίων καὶ μόνῃ ἢ ἀνάγκῃ καὶ ἀναφορᾷ κατανοῶσι τὴν καρδίαν, εἰς ἣν σπουδαίαν θέσιν κατέχει ὁ δι' αὐτοὺς σεβασμὸς, ὥστε ὅτι προέρχεται ἐκείθεν γὰρ προκαλῆ κάποιαν νοερὰν ἐπικοινωνίαν μὲ αὐτοὺς, ἐν πρώτοις ταπεινῶς εὐχαίμαι ὅπως οἱ μὴ τυχόντες εἰσέλθῃ τῆς τούτων προσκυνησεως, ἀξιωθῶσι ταύτης, ἵνα ὁρθόδοξοι καὶ ἐπαφῇ ἀπολαύσων ὧν παιδιόθεν ἤκουον καὶ τύχωσι τῶν εὐλογιῶν ὧν πᾶσα ψυχὴ ζωηρῶς ἐπιθυμεῖ, θεοβαίου ὄντως ὅτι, κατὰ κοινὴν πάντων ὁμολογίαν, διὰ τούτου γίνεται τις περισσότερον χριστιανὸς εἰς δὲ τοὺς ἡδὴ σχόντας τὴν πνευματικὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἐκπληρώσεως τῆς εὐλαβοῦς αὐτῆς εὐχῆς, εἴθε ἢ ἐνθύμησις τῶν Ἀγίων Τόπων νὰ γίνεται αὐτοῖς πάντοτε πρόξενος ἀγαθῶν καὶ κατανοητικῶν λογισμῶν καὶ ἀφορμῇ προόδου κατὰ ψυχὴν.

Ὁ χάρις εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐπιεικίαν τῶν εὐλαβῶν Πατέρων τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἐνώσεως» ἔχων τὴν τιμὴν νὰ ἐπικοινωνῇ μεθ' ἡμῶν, στερεῖται περγαμινῶν καὶ τίτλων γνώσεως, ἢ τόλμῃ δὲ μόνῃ τῶν νηπίων ἐκείνων, τῶν διὰ τῶν ψελλιζουσῶν φωνῶν κηρυττόντων καὶ μετεχόντων τὸ κατ' αὐτοὺς εἰς τὸν θρόνον τοῦ εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν εἰσερχομένου Κυρίου, ἐπέτρεψεν αὐτῷ ἐπιβῆναι τοῦ θήματος

τοῦτου, διὸ καὶ ἐξαιτεῖται θερμῶς τὴν ἐπιεικίαν ὑμῶν, μὴ ὑποσχόμενος κατακληῖσαι τὰς ἀκοὰς ὑμῶν καλλιπελαίαις λόγων καὶ τορευταῖς σχήμασι καὶ λέξεσιν, ἀπλᾶ δὲ τινα μόνον παραθέσει, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι συμβαλεῖν μικρὸν εἰς τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου, ἥτις εἶναι ταυτόσημος τῇ ἁγίᾳ ἡμῶν Ὀρθοδοξίᾳ, τὴν ἐπὶ γῆς Βασιλείαν Αὐτοῦ ἀποτελοῦσα.

Ὁ Κύριός μας παραγγέλλει «ἔσεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστῆραι», τὸ ὅποιον ἐρμηνεύοντες οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, λέγουσιν καθὼς ὁ ὄφεις, κινδυνεύων, φροντίζει καὶ ἀγωνίζεται νὰ φυλάξῃ κυρίως τὴν κεφαλὴν του (διότι ἂν κτυπηθῇ ὅπουδήποτε ἄλλου τοῦ σώματός του, μπορεῖ νὰ ἐπιζήσῃ, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν) οὕτω καὶ ὁ Χριστιανός, πρῶτιστα πάντων ὀφείλει νὰ φυλάσῃ ἀπαρατήτως τὴν πίστιν του, διότι ἄνευ ταύτης ἐλπίδα σωτηρίας δὲν ἔχει. Καθῆκον λοιπὸν τῶν ὧν οὐκ ἄνευ παντὸς χριστιανοῦ, εἶναι ἡ ζηλότοπος διαφύλαξις τῆς παρακαταθήκης, τὴν ὁποίαν, διὰ τῶν πατέρων μας, παρέδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς καὶ τὴν ὁποίαν μὴ κατέχοντες εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, τί ὠφελήσαμεν ὅτι ἐγεννήθημεν ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἀφοῦ κατηγορήσαμεν τὴν δι' ἡμᾶς βουλήν τοῦ Θεοῦ; Διὰ τὴν ἀκεραίαν διατήρησιν τῆς κληρονομίας αὐτῆς τῶν πατέρων μας καὶ τὴν ἀκριβῆ μεταλαμπάδευσιν τῆς εἰς τὰς ἐρχομένας γενεὰς ὀφείλουσιν νὰ ἀγρυπνοῦν καὶ μεριμνοῦν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Χριστιανοί, ὅχι μόνον οἱ κληρικοί, οἱ ὅποιοι ἐτάχθησαν μὲν φύλακες αὐτῆς οὐχὶ ὅμως διαχειρισταὶ καὶ οἱ ὅποιοι διὰ τυχόν ἐπέμβασιν ἢ ἀπεμπόλησιν αὐτῆς φρικτότερον πάντων λόγον θὰ ἀποδώσουν ὅταν θὰ παρουσιασθῶν ἐνώπιον τοῦ παραδόντος αὐτὴν χωρὶς θεοβαίως, τοῦτο νὰ ἀπαλλάσῃ τινὰ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς εὐθύνης, καθὼς δὲν δικαιώνει τινὰ διὰ τὴν ἀθέτησιν τῆς πρὸς τὸν Κύριόν του πίστεως, τὸ ὅτι σύνδουλός του ἡθέτησε ταύτην. Τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ τὸ καθῆκον τῆς διαφεντεύσεως τῆς πίστεως ὑφ' ἀπάντων τῶν χριστιανῶν θεοβαίως καὶ ἢ ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ καὶ Πατριάρχου Μηνᾶ Σύνοδος (536) ἀποφαίνεται: «Τοὺς μὲν Κανόνας ἐκδικοῦσιν οἱ Ἐπίσκοποι, τὰ δὲ τῆς πίστεως ἐκδικεῖ καὶ πᾶς τις Χριστιανός» καὶ ἐξηγεῖ ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων «τόσον δηλονότι ἱερωμένος ὅσον καὶ λαϊκός».

Κατὰ ταῦτα ἐλπίζω νὰ μὴ λογισθῇ ὡς ἀναίδεια ἢ προσθήκη τῆς ἰσχυροφωνίας ἐμοῦ τοῦ «μικροτέρου ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου» εἰς τὰς διατόρους φωνὰς τῶν θεαρέστως ἀγωνιζομένων καὶ πονούντων εὐλαβῶν πατέρων καὶ ἀδελφῶν ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς ἁγίας ἡμῶν

δημιουργοῦνται συχνὰ τρομερὲς οἰκογενειακὰς συγκρούσεις πρὸς φθάνουν πολλὰς φορές μέχρι τὴν πλήρη ρήξιν. Ἐν τούτοις ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς πιστοὺς νέους βαπτίζονται εἰς τὴν Κρατικὴν Ἐκκλησίαν, δὲν ἐκκλησιάζονται σ' αὐτὴν ἀηδιασμένοι ἀπὸ τὴν ὑποκρισίαν τοῦ κλήρου τῆς. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι αὐτοὶ ποὺ δοῦναι τὴν νεολαίαν νὰ ἐρῇ τὴν πίστιν δὲν εἶναι ἱερεῖς ἀλλὰ λαϊκοί, καὶ μάλιστα οἱ ἴδιοι οἱ γένοι δοῦναι ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Μερικοὶ θέλουσιν ἀπὸ τοὺς νομιζομένους λαϊκοὺς ἀποδεικνύεται ἀργότερα ὅτι ἦσαν εἰς τὴν πραγματικότητά κρυφοὶ ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῶν κατακοιμένων.

(Συνεχίζεται)

Ὁρθοδοξίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἀγωνιᾷ καὶ ἀγωνίζεται πᾶσα ψυχή.

Εἰς τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ὁ ἀποθανὼν Βασιλεὺς Παῦλος ἐξεφώνησεν εἰς "Ἅγιον" Ὅρον, ἐπὶ τῇ χιλιετηρίδι τῆς αὐτόθι μοναστικῆς πολιτείας, τὸν Ἰούνιον τοῦ 1963 εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «...Τὸ βασικὸν τοῦτο δίδαγμα περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου τροφοδοσίας καὶ τῆς ὑπάρξεως ἐνὸς ἀνωτέρου πνευματικοῦ κόσμου, πρὸς τὸν ὁποῖον αἰσθανόμεθα ἐσωτερικὴν ἔλξιν καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον κατὰ βάθος ποθοῦμεν νὰ πορευόμεθα, ἔχει ὡς ἀποστολὴν νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς ἡμᾶς, τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ διαισθοντάς, ὁ Μοναχισμός...». "Ἄν ὁ Μοναχισμός καλῆται νὰ ὑπενθυμίσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς πνευματικῆς τροφοδοσίας», εἰς ἣν ἀνεφέρθη ὁ Βασιλεὺς, κατὰ πολὺ μείζονα λόγον, νομίζω, καλεῖται νὰ ἴσταται ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς καὶ μὲ τὴν ταπεινὴν καὶ ἀπόκοσμον φωνήν του καλῇ εἰς ἐπαγρύπνησιν καὶ σταθεράν ἐμμονήν εἰς τὸ πατροπαράδοτον σέβας, ὡς ἐγγίνεται καθ' ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ οὕτω παρέχεται αὐτῷ καὶ ὑπὸ τῆς ἀνωτάτης πολιτικῆς ἐξουσίας τὸ ἐνδόξιμον λήψεως τοῦ λόγου, ἐὰν δὲ μικρολόγος καὶ ἀνεπαρκὴς χρησιμοποίησις αὐτοῦ γίνεται, ζητεῖται συγγνώμη, ἐν τῇ βεβαιώσει ὅτι ἡ ἀγάπη τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὁ πολὺς καὶ ἰσόβιος πόθος ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς ἐνώσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἣν χεῖρες βεβήλων διέρρηξαν καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἐπανόδου τῆς διὰ τῆς ὁμοφροσύνης καὶ ἐν πᾶσι καὶ πανταχοῦ συμφωνίας ὡραιότητος καὶ εὐκλείας αὐτῆς καὶ τῆς χαρᾶς εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ἐγένετο ἀφορμὴ παραβλέπειν τὰ οἰκτεῖα μέτρα.

«Ἐν στόμα μία καρδιά».

Ὁ Κύριος ἡμῶν, στηρίζων καὶ ἐνισχύων τοὺς μαθητάς Του, ὀλίγον πρὸ τοῦ Πάθους Του, ἤρχετο «ἵνα πάντες ἔν ὧσι», κατὰ τὴν ἐνότητα, τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος ἔχει μὲ τὸν Πατέρα Του.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀκούσας ὅτι μεταξὺ τῶν Κορινθίων εἰσεχώρει ἀσυμφωνία καὶ ἐδημιουργοῦντο σχίσματα χάριν ἀνθρωπίνων προτιμήσεων, μετὰ λύπης τοὺς ἐπιτιμᾷ καὶ προτρέπει «ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες καὶ μὴ ἢ ἐν ὑμῖν σχίσματα». Ἡ Ἐκκλησία νυχθημερόν εὐχεται ὑπὲρ τῆς ἐν ὁμοφροσύνῃ ἐνότητος πάντων καὶ πανταχοῦ καὶ εἰς τὸν καιριώτερον καιρὸν τῆς Θείας Λειτουργίας δέεται «Καὶ δὲς ἡμῖν ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξάζειν καὶ ἀνυμνεῖν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου...». Ἡ ὁμοφροσύνη καὶ συμφωνία ἐν πᾶσιν ἦτο καὶ εἶναι τὸ διακριτικὸν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει χώραν ἡ προσωπικὴ «γνώμη» τοῦ καθ' ἑνὸς οἰουδῆποτε, ἀλλὰ τὸ κοινὸν φρόνημα, κατὰ τὸ «σωτηρία ἐν πολλῇ βουλῇ» καὶ ὡς ἀποδεικτικὸν Ὁρθοδοξίας λαμβάνεται τὸ «ἔτι πάντοτε, πανταχοῦ καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεῦθη».

Ἡ συμφωνία καὶ ἑνωσις αὕτη ἀποτελεῖ τὸ θέμα ὅπερ νῦν μᾶς ἀπασχολεῖ, οὐχὶ βεβαίως, ἡ ὀψιμος ἐνωσιολογικὴ κίνησις, τὴν ὁποίαν ἐσχάτως μερικοὶ μεμονωμένοι ἐγκέφαλοι ἐνεπνεύσθησαν καὶ εἰς τὴν

ὁποίαν μόνον ἡ ἀλήθεια, ἣ ἐστὶν ὁ Θεός, δὲν μεσολαβεῖ καὶ δὲν ἔχει θέσιν.

Διότι μὲ τὸ ἀπατηλὸν πρόσχημα καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης (οὐχὶ κατὰ Κύριον) καὶ τῆς «ἐνότητος πάντων τῶν Χριστιανῶν» (καὶ «χριστιανοὶ» ἐνταῦθα δὲν ἐννοοῦνται οἱ ἀληθῶς χριστιανοί, οἱ ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ πᾶσα συναγωγὴ αἰρετικῶν), παρουσιάσθη πάλι νέον σύνθημα περὶ «Κοινοῦ Πάσχα», περὶ συνεορτασμοῦ δηλαδὴ μετὰ τῶν ἔξω τῆς Ἐκκλησίας, ἀνευ ἐπιστροφῆς ἐκείνων εἰς τὴν πίστιν, οὕτως ὥστε τὸ "Ἄγιον Πάσχα νὰ μεταβληθῇ εἰς «Κοινὸν» δηλαδὴ μολυσμένον. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀνακίνησις τοιούτων θεμάτων ἔχει προϊστορίαν καὶ ἡ ἐναρξὶς διανοίξεως νέων ὁδῶν ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεταξάκη, ὅστις ἀντικανονικῶς καὶ παρανόμως μετεκίνησεν τὸ Ἑορτολόγιον καὶ ἐξεκόλαψε πρῶτος τὰ μασιζόντα καὶ σήμερον τὴν Ἐκκλησίαν ἄλλα κακὰ, δέον νὰ ἀνατρεφόμεν καὶ ἐπιμενέμεν εἰς τὸ κατὰ πόσον κατὰ Θεὸν ἐγίναν ἐξ ἀρχῆς αἱ ἀθετήσεις τῶν Θεσιῶν τῆς Ἐκκλησίας, αἵτινες καὶ συνεχίζονται.

Ἡ ἐν Θεῷ ἐνότης, ἐὰν δὲν προϋποθέτῃ ταυτότητα φρονημάτων, ἀναμφιδόλως καὶ ἐξωτερικεύεται διὰ τῆς θείας λατρείας, ποία δὲ πληρεστέρα καὶ ὡραιότερα ἐκπλήρωσις τοῦ «ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες» ἢ τοῦ «καὶ δὲς ἡμῖν ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξάζειν...», ὡς διὰ τῆς ὁμοφώνου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ παραστάσεως, ὅτε αὐτῷ λατρεύομεν; Τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ταύτην ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις ἦτο τὸ γινώρισμα καὶ τὸ καύχημά της εἰς τὸ πέρατα τῆς Οἰκουμένης, οὐδεὶς διενόηθη καὶ ἐτόλμησε νὰ σαλεύσῃ καὶ νὰ διαρρήξῃ ἐπὶ τόσους αἰῶνας τὴν δὲ προϋπάρχουσαν περὶ μόνην τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα διαφορὰν δικαιολογημένην, ἄλλως τε οὖσαν, ὡς ἔλκυσαν τὴν παράδοσιν ἐκ τῶν Ἀποστόλων, οἱ ἑποιοί, ἐξ Ἑβραίων ὄντες, ἐπόμενον ἦτο νὰ σέβωνται παλαιὰς ἐκείνων παραδόσεις, ἅμα ὡς ἀπηλλάγη τῶν διωγμῶν καὶ ἡδυνήθη νὰ συνέλθῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ μεθ' ἁγίου ζήλου καὶ θεαρέστου μερίμνης, ἤρην ἐκ τοῦ μέσου, ἣ δὲ ἐμπειρωθεῖσα ὁμοφωνία ἔκτοτε καὶ ἐπὶ τοῖς ἀκριβοῦς αἰῶνας ἐκήρυσσε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Ἄντορ θύδσοξοι ἰδέαι νεώτερο
ζόνω

Κατὰ τοὺς ἐσχάτους πονηροὺς καιροὺς, ὅτε, διὰ τῶν δολίων ἐνεργειῶν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, αἱ ἑποιαὶ σατανικῶς καὶ ὑστερικῶς ἐλέπουν τὰ σχέδιά των διὰ παγκόσμιον ἐπικράτησιν πραγματοποιούμενα μόνον διὰ τῆς ἀνηθικοποιήσεως τοῦ κόσμου καὶ τῆς διαφθορᾶς καὶ καταστροφῆς τῶν χριστιανικῶν κρατῶν καὶ τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας, αἱ ἡθικαὶ ἀξίαι ἀπώλεσαν διὰ πολλοὺς τὴν σημασίαν των καὶ τὰ πάντα παρεξηγήθησαν, παρεξηγήθη καὶ ὑπὸ τινῶν κληρικῶν, ἐξ ἐπηρεασμῶν κοσμικῶν καὶ ἐλαττηρίων μυστικῆς ἰδιοτελείας καὶ ἐμπαθείας, ὁ ρόλος τὸν ὁποῖον «ἐκλήθησαν» νὰ διαδραματίσουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Παρεξηγήσαντες τὰ ὅρια καὶ τὸ περίγραμμά των καθηκόντων των, ἐτσιθελικῶς μετεδλήθησαν ἀπὸ φυλάκων τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτοῖς παρακατα-

θήκης τῶν Κανόνων καὶ τῆς παραδοθείσης πίστεως εἰς «διαχειριστάς» αὐτῆς καί, ἀνώτερά τῶν φρονήσαντες, υπέκλεψαν δικαίωμα ἀνήκον μόνον εἰς τὴν Οἰκουμένην Σύνοδον, ἀναλαβόντες ρόλον νομοθέτου καὶ μεταρρυθμιστοῦ κατὰ τρόπον παράνομον καὶ ἀγνωστον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Φαντάζεται κανεῖς τί θὰ ἐγίνετο, ἐάν ὁ κάθε ἀστυνομικὸς ἢ κάθε κυβερνητικὸς υπάλληλος, ἀνώτερος ἢ κατώτερος, εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ νομοθετῇ, υποκλέπτων τὸ δικαίωμα τῆς Βουλῆς καὶ νὰ διαχειρίζεται τοὺς ὑπάρχοντας νόμους καὶ τὴν κρατικὴν μηχανὴν κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ. Καὶ ἐάν τοῦτο οὔτε κἀν τοῖμα νὰ διέλθῃ διὰ τῆς διανοίας κανενός, πῶς δὲν πρέπει νὰ φρίξῃ τις διὰ τοιοῦτον τοῖμώμενον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἥτις, ὡς Θεοσύστατον σῶμα, ἔχει εὐληγμένας ἀποφάσεις καὶ καθηρτισμένους τοὺς νόμους τῆς ἐν κοινῇ πάντων τῶν χριστιανῶν συμφωνίας καὶ συνειδήσει, συνεργούτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Αἱ τοιαῦται ἐπεμβάσεις δὲν γίνονται ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν ψυχῶν τῶν χριστιανῶν, διότι τότε θὰ ἐγίνοντο διὰ κοινῆς πάντων συμφωνίας καὶ οὐχὶ ἀντιθέτως τῶν εἰς ἡμᾶς παραδοθέντων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπηρείας τοῦ πονηροῦ, ὁ ὁποῖος σπαίρει τὰ ζιζάνιά του οὐχὶ μετ' ἡρεμίας καὶ «πολλῆς βουλῆς», ἀλλὰ ἐκδιαστικῶς καὶ αὐταρχικῶς καὶ διὰ χρησιμοποίησεως προσωπείων δολιότητος καὶ ὑποκρισίας. Ἐάν τὰ χρησιμοποιούμενα ὄργανά του εἶναι ἄλλα ἄτομα ἀνευ τινὸς ἐξουσίας, ἢ ἐλάβῃ δὲν ἀπλοῦται μακρὰν, περιοριζομένη εἰς τὸ ἄτομον ἢ τὸν πολὺ στενὸν κύκλον τοῦ ἐπιβούλου τῆς πατρῴας κληρονομίας. Ὅπόσον δὲ κακὸν γίνεται, ὅσῳ ὑψηλότερον ἐν ἀξιώμασιν ἱσταται ὁ γενόμενος ὄργανον ἀλλοτρίων οὔτε ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν διὰ τοῦτο καλῶς λέγεται ὅτι «τοῦ μεγάλου καὶ τὰ μικρὰ σφάλματα ὡς μεγάλα λογίζονται». Ὁ αἰσιδύμος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Φιλόθεος λέγει ἐν προκειμένῳ: «Οἶδεν ὁ ἐνεργῶν ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας, πονηρὸς καὶ ἀρχέκακος δράκων, ὅτι κατὰ τῆς εὐσεβείας καὶ τῶν ἀσφαλῶς ἀντεχομένων αὐτῆς προσβάλων, ἀνδράσι χρησάμενος οὐκ ἐν ἀξιώμασιν ἐξεταζομένοις, ἥμισυ τῆς ἀδυναμίας διὰ ταῦτα τῶν κατὰ γνώμην τυχεῖν, ὑποδύεται τοὺς εἰς Πατριάρχας τελοῦντας». Εἰς τὴν αὐταρχικότητα καὶ ὑποκρισίαν ἐρχομένη ἐπίκουρος ἡ ἀδιαφορία τῶν πολλῶν, γίνεται ἀφορμὴ νὰ θλίβωνται αἱ ψυχαὶ τῶν εὐσεβῶν πολὺ ἢ ὀλίγον διάστημα, ἀναλόγως ταύτης, ὡς ἔτσι ὁ Θεὸς ποιήσῃ τὸ ἔλεός του καί, καθ' οὗς τρόπους γνωρίζει, πρὸς τὴν διάθεσιν καὶ τὴν ὠφέλειαν τῶν χριστιανῶν, ἀμὴ ἐκανόρθωσιν τοῦ κακοῦ, τοῦ ὁποῖου ἐγένοντο πρόξενοι οἱ λαβόντες τὸ ὄνομα Του εἰς τὸ στόμα τῶν καὶ σταθέντες «ἐν τόπῳ ἁγίῳ», ἀλλ' ἀποθῆσαντες τὸν φόβον Του ἐκ τῆς καρδίας τῶν.

Ἡ «μεταρρυθμίσις» τοῦ Ἐορτολογίου πρῶτον καὶ ἀρχὴ τῶν κακῶν.

Τὴν ἐνότητα καὶ ὁμοφωνίαν εἰς τὴν ἀναγκαιοτέρα καὶ ἐμφανεστέρα πρὸς τὸν Θεὸν σχέσιν τῶν Ὁρθοδόξων διέρρηξε ἀπὸ 46 ἐτῶν μία ἐνέργεια, διὰ

τὴν ὁποίαν οὔτε μία εὐσεβὴς ψυχὴ εἶπεν ὅτι κανονικῶς καὶ θεαρέστως ἐγένετο καὶ ὅμως παρὰ πολλοῖς ὥσάν νὰ μὴ συνέβῃ καὶ νὰ μὴ συμβαίνει τίποτε τὸ ἀντεκκλησιαστικὸν καὶ παράνομον καὶ καταλυτικὸν τῆς ἐνότητος καὶ τῆς παραδοθείσης παρακαταθήκης καὶ ἐπομένως ἀντίθετον τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ.

Ἀπορεῖ κανεῖς πῶς ἀνέχονται νὰ ἀδιαφοροῦν ἢ πῶς νομίζουν εὐλαβεῖς χριστιανοὶ ὅτι εἶναι θεάρεστον ἢ ἐπιτετραμμένον νὰ καταλύωνται αἰωνόβιοι θεομοῖ καὶ ἡ ὁμοφωνία τῶν Ὁρθοδόξων, οὕτως ὥστε νὰ μὴ παρίστανται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ» καὶ νὰ λέγωσι οὐχὶ «τὸ αὐτὸ πάντες», ἀλλ' οἱ μὲν τοῦτο οἱ δὲ ἄλλοι. Αὕτη ἡ ἀδιαφορία, ἡ περὶ «ἄλλα πολλὰ» τύρβη καὶ ἡ ἐν νῷ σμίκρυνσις τῆς σημασίας ἢ τῆς ἀπέκδοσις τῆς εὐθύνης παρέσχεον εὐκαιρίαν ὡς παρέχει καὶ σήμερον, εἰς τινὰς ρηξικελεύθους, οἵτινες «δουλεύουσιν οὐχὶ τῷ Θεῷ ἀλλὰ τοῖς ἐαυτῶν πάθεσι», νὰ ἐπιβουλευθοῦν τὴν πατρικὴν ἡμῶν κληρονομίαν καὶ διαχειρίζονται τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν μας καὶ ἐπεμβαίνουν ἐκεῖ πού οὐδεὶς τοῖς ἔδωκε δικαίωμα. Τὸ συνήθως προβαλλόμενον «ἐμεῖς τί ξέρομεν ἢ τί φταίμεν; οἱ ἀρχηγοὶ πού τὰ κάμνουν ἐκεῖνοι θὰ δώσουν λόγον», δὲν «καιώνει» ἡ ἀγνοία τῶν νόμων εἰς οὐδὲν δικαστήριον τοῦ κόσμου γίνεται δεκτὴ ὡς ἐπιχείρημα καὶ δικαιολογητικὸν κατὰ δὲ τὸ κοινὸν τῆς Ἐκκλησίας φρόνημα, «ἐκδικιοὶ τῆς πίστεως» εἶναι, ὡς προανεφέρθη, πάντες οἱ χριστιανοί, οὐχὶ δὲ μόνον οἱ ἱερωμένοι, ἀνώτεροι ἢ κατώτεροι, ἐπαναλαμβάνεται δὲ ὅτι λάθος εἶναι νὰ νομίζεται ὅτι οἱ τασσόμενοι εἰς τὸν κλῆρον, οἰοδύποτε καὶ ἂν εἶναι, εἶναι κυρίαρχοι καὶ διαφερευταὶ τῶν παραδοθέντων, ἐνῶ μόνον ἀπλῶς φύλακες ὠρκίσθησαν νὰ εἶναι. Γνωρίζομεν πού ἔρριψε τὸν Παισιμόν ἢ νοστοπία αὐτῇ τοῦ νὰ νομίζεται ὅτι ἐπὶ τῶν τῆς πίστεως «ἀποφαίνεται καὶ ὀρίζει» ὁ εἰς ἢ οἱ ὀλίγοι, ἀντὶ τῆς συνειδήσεως παντὸς τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐκφαινομένης διὰ τῆς ἐν Ἁγίῳ πνεύματι Οἰκουμένης Συνόδου. Καὶ ἂν ἀκόμη οὐδεμία ἀθέτησις διατάξεως ἢ θεσμοῦ καὶ νόμου ἐκ τῶν παραδοθέντων ἐγένετο, πρᾶγμα πού δὲν συμβαίνει, ὡς περαιτέρω θὰ ἴδωμεν, καὶ μόνῃ παρελθούσῃ ἀσυμφωνίας εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, ἥρκει πρὸς δεδαίωσιν ὅτι ἡ δημιουργήσασα ταύτην ἐνέργεια δὲν εἶναι κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἐγυύλιος

Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Π Ρ Ο Σ

Τοὺς ἀπανταχοῦ Κληρικούς, Μοναχοὺς καὶ Λαϊκοὺς
Πανοσιώτατοι Ἱερομόναχοι

Αἰδεσμιώτατοι Ἱερεῖς

Ὁσιώτατοι Μοναχοὶ

Ἐντιμώτατοι Λαϊκοὶ τέκνα εὐσεβῆ καὶ πιστὰ

Πολὺς θόρυβος ἠγέρθη ἐσχάτως εἰς τοὺς κόλπους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ταραχὴ καὶ σύγχυσις ὥς μὴ ὤφειλεν εἰς ἡμέρας κρίσιμους διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ εἰδικώτερον διὰ τὸν πολυπαθὴ ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, ὅστις μυρίας δοκιμασίας ὑφίσταται τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ σπλάχνων βαλλόμενος.

Καὶ τοῦτο, διότι οἱ πολεμοῦντες, στερούμενοι φρονήματος ἀγωνιστικοῦ καὶ ἰδεολογίας, μᾶλλον δὲ περισπῶν ἴδιον θέντες τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα καὶ μέσον ἰδίας προβολῆς καὶ ἀνθρωπίνης δόξης, ὅσῳκις ἤθελον ἔλθει εἰς σύγκρουσιν πρὸς ταῦτα στρέφουν τὰ ὅπλα τῶν κατὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν τύχην τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Οὕτω ἐγκαταληφθέντες ὑπὸ τῆς ἰδίας συνειδήσεως ἀσύμβουλοι, ἀπειθεῖς καὶ τολμηταί, ἰταμοὶ δημεγέρται καὶ αὐτοπρόβλητοι σωτήρες δῆθεν τῆς καταστάσεως διαστρεβλωταὶ πάντοτε τῆς ἀληθείας, μισᾶδελφοὶ ὕβρισται καὶ συκοφάνται τρομεροί, κινοῦν πᾶν ἀθέμιτον μέσον ἀυστόλως πρὸς καταπολέμεισιν καὶ ἐξουθένωσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, μερισμοὺς καὶ κατατομὰς καὶ διαιρέσεις προσενόουντες καὶ τὴν συνοχὴν οὕτω διασπῶντες τοῦ ποιμνίου. Τὴν ἁμαρτίαν δὲ ταύτην οὐδὲ αἷμα μαρτυρίου δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξαλείψῃ κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον. Δι' οὗ καὶ ὁ θεῖος Ἀπόστολος παραγγέλλει λέγων: «Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς ἀδελφοὶ σκοπεῖν τοὺς τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα ποιοῦντας καὶ ἐκκλίνετε ἀπ' αὐτῶν· οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν...» (Ρωμ. κ' 16-17). Τὸν χαρακτηρισμὸν δὲ τοῦτον ποιεῖ ὁ θεῖος Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγων: «... ἐξ ἡμῶν ἐξηλθον ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ὑμῶν μερηνήκεισαν ἂν μεθ' ἡμῶν» (Ἰωάν. Α—19).

Ὡστε ἀλλότρια καταγιγνώσκονται καὶ ξένοι τοῦ ὕψους προορισμοῦ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Δι' οὗ μακρὰν ἀπέχετε τῶν τοιούτων, ἵνα μὴ τὸ ἁμάρτημα τῆς διχοστασίας κατακρίνῃ ὑμᾶς.

Ὡς δ' ἐν ἀρχῇ εἴπομεν, σάλος μέγας ἠγέρθη ἐσχάτως μετ' ἡθικὸν αὐτουργὸν καὶ κύριον ὑποκινητὴν αὐτοῦ τὸν Ἐπίσκοπον Διαυλείας Ἀχάκιον.

Οὗτος ὑπὸ ἐγωπαθείας ἐλαυνόμενος αἰέποτε πέτρα σκανδάλου ἐγένετο παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συ-

νόδῳ Βέτο προβάλλον καὶ ἀσυμφωνίαν κατὰ τὰς συνεδριάσεις. Δι' οὗ καὶ πλειστάκις οἰκαιοθελῶς διὰ πολὺ χρονικὸν διάστημα ἐγκατέλειπε τὰ γραφεῖα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ εἴτα μεταμελούμενος ἐπανήρχετο.

Ἐσχάτως ὅμως δι' ἀνομολογήτους σκοποῦς, ἤτοι: ἀποτυχίας τοῦ σκοποῦ τοῦ τῆς χειροτονίας Ἐπισκοπῶν, κρυφίως καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, πρὸς δημιουργίαν Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐν αὐτὸς πρῶτος ἐφήφισε καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἀνακήρυξιν ἐκείνου Ἀρχιεπισκόπου!, ἐγκατέλειπε δι' ἄλλην μίαν φοράν τὴν θέσιν τοῦ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἐκτραπείς εἰς ὕβρεις καὶ συκοφαντικὰς δυσφημίσεις κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Προέδρου τῆς Γ. Ο. Χ. καὶ ἄλλων κληρικῶν πρὸς συγχάλυψιν τῶν σκοτεινῶν ἐκιδιώξεων του.

Εἰς τὰς προσπάθειάς του πρὸς δημιουργίαν ρήγματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δὲν ἐδίστασε νὰ χρησιμοποιοῖ καὶ τὴν ψευδολογίαν περὶ δῆθεν ντε—φάκτο ἐνώσεώς μας μετὰ τῶν Ματθαϊκῶν, ὥστε νὰ διαταράξῃ τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν.

Οὕτω πολλάκις διώδευσε πᾶσαν τὴν χώραν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον σπειρίων ζιζάνια καὶ διεγείρων τοὺς πάντας πρὸς δημιουργίαν τρίτης καταστάσεως. Παρὰ ταῦτα, ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας πολλὰς προσπάθειας κατέβαλε ὥπως τὸν ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν τάξιν καὶ ἐπανειλημμένως προφορικῶς τε καὶ ἐγγράφως τὸν ἐκάλεσεν εἰς μετάνοιαν.

Ἀντιθέτως, ἀποθρασυνθεὶς οὗτος ἐντονώτερον τὴν φθορὰν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος εἰργάζετο προκλητικῶς ἀπαντῶν εἰς τὰς προσπάθειάς τῆς Συνόδου, ἐξ ὧν προέχει ἡ ὑπ' ἀριθ. 111 δι' ἧς διαχωρίζεται ὁριστικῶς ἀπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἡγεσίας.

Οὕτω, μετὰ τὰς γενομένας ἐπισκοπικὰς χειροτονίας πρὸς ἐκπλήρωσιν Πανελληνίου αἰτήματος ἐκινήθη παντοιοτρόπως κατηγορῶν τὸν τρόπον χειροτονίας καὶ χαρακτηρίζων ταύτας ὡς ἀντικανονικὰς μὴ φειδόμενος μηδὲ τῆς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δυσφημίσεως τούτων καὶ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, ὥστε ἐξ' αὐτῶν νὰ σχηματισθῇ ὀγκοδέστατος σάκελλος κατηγοριῶν παρὰ τῇ Μητροπολίτῃ Φιλαρέφῃ, τὸν ὅποιον ἰδίᾳς ὁμῆσι εἶδον οἱ τοῦτον ἐπισκεφθέντες Ἀρχιερεῖς μας ἐπὶ τοῦ Γραφείου του καίμενον.

Καὶ τίς κατηγορεῖ; ὁ ἐν νυκτὶ καὶ μακρὰν τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας του λαβὼν τὰ ἀξιώματα Διακόνου, Πρεσβυτέρου καὶ Ἀρχιερέως μεταξὺ ἀνθρώπων εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μῆς χειρὸς ἀριθμουμένον καὶ ἀγνοούντων τὸ ποῖόν του.

Πλήν τὸ ἀποκορύφωμα τῆς αὐθαδείας του ἐγένετο κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν τοῦ ἐνθρονισμοῦ τοῦ Ἐπισκόπου Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας κ. Παϊσίου, ὅπου τὰ πληροφορηθεῖς τὸ μελετώμενον μετέβη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς Χαλκίδα καὶ παρὰ τὰ συμπεφωνημένα μεταξὺ Ἱ. Συνόδου καὶ Ἐπιτρόπων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐνεδύθη τὰ Ἀρχιερατικὰ ἄμφια καὶ ἰταμῶς λίαν κατέλαβε τὸν θρόνον ἀπὸ θαθείας νυκτός.

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ δὲ ἐν τῇ ναφί τῆς Ἱ. Συνόδου, ἀγνοοῦσης τὴν παρουσίαν του, ἐπέδειξε συμπεριφορὰν λίαν ἀσεβῆ μὴ ὑπακούσας νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν θρόνον πόλεως ξένης πρὸς τὴν ἐκείνου Ἐπισκοπὴν, καθ' ὅσον οὗτος κατέστη Ἐπίσκοπος Διαιυλείας καὶ οὐχὶ Χαλκίδος καὶ ἀποθήσας τὸν Ἀρχιεπίσκοπον εἰς σημεῖον ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τῶν κυγκλιδοματῶν ἂν δὲν συνεκρατεῖτο ὑπὸ τῶν παρυσυρθέντων.

Προσέτι δὲ διότι διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του ταύτης ἐξηνάγκασε τὴν Ἱ. Σύνοδον νὰ προβῇ εἰς τὴν βίαιαν ἐκθρόνισίν του καὶ διότι οἱ φρουροῦντες αὐτὸν σωματοφύλακες «μπράβοι» ἐχειροδίκησαν κατὰ τοῦ νομίμου Ἐπισκόπου ἀποκόψαντες τὰ ἐγκόλπια ἐκ τοῦ στήθους του ὡς μαινόμενοι ταῦροι καὶ μωλωπίσαντες αὐτόν,

διὰ ταῦτα πάντα:

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν ἐληθοῦσα ἔχουσα καὶ τὰς ψήφους τῶν ὑπολοίπων δύο αὐτῆς μελῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ

ἀποφασίζει ὁμοφώνως

τὴν ἐπ' ἀόριστον ἀργίαν αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις τῶν ἱερῶν κανόνων ΑΔ' Ἀποστολικόν, ΕΕ', τῆς ἐν Κερθαγένῃ Συνόδου καὶ ΙΓ' ΙΔ', ΙΕ', τῆς ΑΒ Συνόδου

καὶ διακηρύσσει:

Πρὸς ἅπαντας κληρικούς τε καὶ λαϊκοὺς ὅπως μηδεμίαν μετὰ τούτου κοινωνίαν ἔχητε, ἵνα μὴ τῇ αὐτῇ κρίματι ὑποπέσητε καὶ τὰς αὐτὰς μετ' ἐκείνου τιμωρίας ὑποστῆτε κατὰ τὸ φοβερὸν λογοθέσιον.

Μακρὰν ἀπὸ τοῦ τοιούτου καὶ τῶν αὐτῶν τυχόν ἀκολουθῶν ἀπέχετε σκανδαλοποιῶν, ἵνα μὴ τὸν μισθὸν τῆς εὐσεβείας ἀπολέσητε καὶ κλάσιν ἀντὶ παρὰδεῖσιν κληρονομήσητε.

Ἐπὶ τούτοις στήκετε ἐδρατοὶ ἐπὶ τῶν Χριστιανικῶν ἀρχῶν τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως καὶ τῶν ὑποθηκῶν τοῦ ἐν μακαριστῇ ἀσιδῆμῳ Ποιμενάρχῳ ἡμῶν πρῶν Φλωρίνῃ Χρυσοστόμῳ, ὅστινος τὴν διαδοχὴν καὶ τὴν γραμμὴν συνεχίζει ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος, ὅπως εὐχαῖς Αὐτοῦ ὁ ἱερὸς ἡμῶν ἀγὼν ἀποκαθαρθεῖς ἐκ τῶν φθορέων καὶ ζιζανίων, βαδίσῃ τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν ποθητὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ του.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Αὐξέντιος

Τὰ μέλη

Ὁ Σαλαμῖνος καὶ Πειραιῶς Γερρόντιος

Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας Παῖσιος

Ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος

Ὁ Θαυμακοῦ Καλλίνικος

Ὁ Ἀστορίας ΗΠΑ Πέτρος

Ὁ Μοντρεάλ καὶ Καναδᾶ Ἀνάκιος

Ἐ γ κ υ κ λ ι ο ς

Πρὸς τὸν εὐσεβῆ κλῆρον καὶ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας

Διὰ τοῦ παρόντος Συνοδικοῦ ἡμῶν γράμματος γνωστὸν ποιούμεν ὑμῖν ὅτι τῆς πατρικῆς ἡμῶν ἀνοχῆς καταχρόμενοι ἱερωμένοι τινὲς ἐκ τῆς ἀνυπαρξίας πολιτικοῦ νόμου περιφρουροῦντος τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, παράσπονδοι καὶ ἐπιλήθμονες τῆς ὑψηλῆς τῶν ἀποστολῆς καὶ τοῦ φρικτοῦ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ὅρκου αὐτῶν, ἐλαφρὰ τῇ συνειδήσει ἢ καὶ δι' ἰδιοτελεῖς σκοποὺς κινοῦμενοι, ἐπιζημίως δὲ λίαν διὰ τε τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς καὶ τὸ ποίμνιον, ἐκίνησαν πτέργαν κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, ἤτοι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τῶν Ἀρχῆς δάλλοντες ἐμμέσως κατ' αὐτῆς τῆς ὑποστάσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος κατατομὰς καὶ μερισμοὺς καὶ φθορὰν κατεργαζόμενοι.

Εἶναι δὲ πᾶν ἐντεχνος ἡ συγκάλυψις τῶν ἐπιδιώξεων τῶν ὥστε νὰ ἐξαπατῶνται πολλοὶ παρασυρόμενοι ἐκ τοῦ ἀγωνιστικοῦ δῆθεν φρονήματός των.

Οὗτοι Ἡροστράτειον δόξαν ζηλώσαντες περιεβλήθησαν τὴν λεοντὴν τῶν ὑπεράγαν ζηλωτῶν τῆς εὐσεβείας καὶ δι' ἐντύπων καὶ διὰ ζήσης κατασιλοῦσι τὴν ὑπόληψιν τῆς ἡγεσίας τῶν ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ἱερὰν ἡμῶν ἰδεολογίαν, καταστροφεῖς γεγόμενοι τοῦ ἱερωτέρου τῶν ἀγώνων εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἔδει οὗτος νὰ ἀνῆρχετο εἰς ὕψος ἐκ τῆς Οἰκουμενιστικῆς κινήσεως καὶ τῶν ἄλλων ἀθεϊστικῶν τάσεων τῆς ἐποχῆς μας. Εἰς δὲ ἐκ τῶν τοιούτων κληρικῶν τυγχάνει καὶ ὁ ἐκ Λαρίσης ἱερομόναχος Ἀντώνιος Παπακαλούσιος ὅστις τὴν αὐτὴν ὡς εἴρηται πορείαν ἀκολουθῶν ἀπὸ μηνῶν καὶ καταφρονήσας πάσας τὰς πρὸς διόρθωσίν του παραινέσεις γενομένας παρὰ τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐπέδειξε ἀσεβῆ λίαν οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἰταμὴν συμπεριφορὰν κατὰ μίαν μετ' αὐτῆς εἰς Λάρισαν συνάντησίν του μετ' αὐτῆς. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὸ χεῖριστον ὅτι διασύρει εἰς τὰ κριτήρια τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἡγεσίαν μὴγύσας τὸν Προκαθήμενον Αὐτῆς διὰ δυσφήμησίν του τᾶχα περὶ τὸ Ματθαϊκὸν ζήτημα καὶ σύρων εἰς ὅρκους πρὸς μαρτυρίαν Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς.

Δ ι α τ α ὕ τ α

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐν συνεδρείᾳ Αὐτῆς ὁμοφώνως ἀποφασίζει μετὰ τὴν ἄρσιν τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀργίας, δευτέραν ἐπ' ἀόριστον ἀργίαν διὰ τὸ παρόν,

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Π Ρ Ο Σ

Τὸν Ἀξιότιμον Ὑπουργὸν — Διοικη-
τὴν Πελοποννήσου καὶ Στερεᾶς Ἑλλάδος
κ.κ. Κων. Καρύδαν

Ἐνταῦθα

Ἀξιότιμε κ. Ὑπουργέ,

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρωμεν Ὑμῖν ὅτι καίτοι ἐν ἡμέραις τῆς Ἑθνικῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως ἡ συνταγματικὴ ἀρχὴ περὶ τοῦ ἀπαρβαδίστου τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως δὲν ἀποτελεῖ σχῆμα λόγου, ἀλλὰ ἔτυχεν εὐρυτάτης πρακτικῆς ἐφαρμογῆς καὶ πρὸς ὅλας τὰς Διευθύνσεις καὶ εἰδικῶς ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἐν τούτοις εἰς τὴν ἡμετέραν περίπτωσιν, τοπικῶς, ἐνταῦθα ἐν Πάτραις, ἐγένετο ἐξαίρεσις καὶ κατόπιν, ἐνεργείας τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς τὸ ἐν Ζαρουχλεῖκοις Πατρῶν γαδρι-ὸν μας, εἰς τὸ ὅποιον ἡ ἡμετέρα θρησκευτικὴ κοινότης ἐκκλησιάζεται, ἐσφραγίσθη.

Κύριε Ὑπουργέ,

Τὸ ζήτημά μας ἔχει πολλὰς πτυχάς, ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδὲνα ἐπιχειροῦμεν νὰ πείσωμεν, πλην τοῦ νὰ ἐπιμείνωμεν ἐπὶ τῶν ἀπαράγραπτων συνταγματικῶν ἡμῶν δικαιωμάτων. Καὶ δὴ ὡς πρὸς τὸν προβαλλόμενον πολλάνκις ὑπὸ πολλῶν ἰσχυρισμῶν ὅτι οἱ ἡμέτεροι I. Ναοὶ λειτουργοῦν κατὰ παράβασιν τοῦ Α.Ν. 2200) 40, ὁρίζοντος ὅτι «Διὰ τὴν ἀνέγερσιν παντὸς Ναοῦ, οἰουδήποτε δόγματος, ἀπαιτεῖται ἄδεια τοῦ Μητροπολίτου τῆς περιοχῆς καὶ ἔγκρισις τοῦ Ὑπουργείου Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων τοῦτο εἶναι ἀνακρίβες, διότι τὸ ἀρθρον 24, ἐδ. 1 τοῦ Α.Ν. 220) 40, γράφει ρητῶς ὅτι: «Πρὸς ἀνέγερσιν παντὸς Ναοῦ ἢ ἄλλου χώρου λατρείας οἰουδήποτε δόγματος, ἀπαιτεῖται ἄδεια τῆς ἀρμοδίας Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς καὶ ἔγκρισις τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων» ἥτοι δὲν εἶναι ἀκριβὲς ὅτι «ἀπαιτεῖται ἄδεια τοῦ Μητροπολίτου τῆς περιοχῆς ἀλλὰ ἄδεια «τῆς ἀρμοδίας Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς», ἐκάστης θρησκευτικῆς Κοινότητος, διότι πῶς θὰ χορηγήσῃ ἄδειαν ἀνεγέρσεως Ναοῦ ὁ Μητροπολίτης τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας διὰ χρήσιν

ἐπικειμένης καὶ καθαιρέσεώς του ἐκ τοῦ ἀξιώματος τῆς ἱερωσύνης.

Ἐντέλλεται δὲ

πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς ὅπως μηδεμίαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ ἀνωτέρω ἔχουσι ἵνα μὴ τὰς ὑπὸ τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων προβλεπομένας ποινὰς ὑποστῶσι καὶ διακινδυνεύσωσι τῆς ψυχικῆς αὐτῶν σωτηρίας.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

† Ὁ Σαλαμίνος καὶ Πειραιῶς ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ξένων πρὸς αὐτὸν Θρησκευτικῶν Κοινοτήτων ἢ Ὁμολογιῶν προστατευομένων ὑπὸ τῶν περὶ ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως συνταγματικῶν διατάξεων; Ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ ἀρθρου 24 τοῦ Α.Ν. 2200) 40, δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλη, εἰ μὴ μόνον ὅτι ὁ Νόμος ἐπιτάσσει ὅπως ἐκάστη θρησκευτικὴ Κοινότης δύναται νὰ ἀνεγείρῃ Ναὸν κατόπιν ἀδείας «τῆς ἀρμοδίας Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τῆς», ἥτοι οἱ Προτεστάνται κατόπιν ἀδείας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς των, οἱ Παπικοὶ τῆς ἰδικῆς των, οἱ Ἀρμένιοι τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν «Διοικούσαν» ἢ «Ἐπίσημον» λεγομένην Ἐκκλησίαν, παρὰ τοῦ Μητροπολίτου τῆς περιφερείας τῆς Ἐπισήμου ταύτης Ἐκκλησίας κλπ. καὶ δὲν ἦτο δυνατόν ποτὲ ὁ Νομοθέτης νὰ ἐξαρτήσῃ τὴν ἀνέγερσιν Ναοῦ οἰουδήποτε ὁμολογίας ἐκ τῶν διαθέσεων ἢ τῶν συμφερόντων τοῦ ἐκπροσώπου μίᾳς ἄλλης Ἐκκλησίας ἢ ὁμολογίας, ἔστι καὶ ἂν αὕτη καλεῖται «Ἐπίσημος», στραγγαλίζων οὕτω ἀπαράγραπτα συνταγματικὰ δικαιώματα καὶ πεποιθήσεις τῶν πολιτῶν περὶ ἐλευθερίας καὶ τοῦ ἀπαρβαδίστου τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Ὅτι οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα καὶ οὕτως ἐρμηνεύεται ὀρθῶς ὁ προκηρυχθεὶς Νόμος καὶ πρὸ παντὸς ὅτι ἅπαντες οἱ περὶ Διοικούσης Ἐκκλησίας Νόμοι τῆς Πολιτείας, ἀναφέρονται καὶ ἔχουν ἐφαρμογὴν, εἰς αὐτὴν καὶ μόνον καὶ ὅπωςδήποτε οὐχὶ εἰς τοὺς μὴ ὑπαγομένους εἰς αὐτήν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀποκηρύξαντας αὐτὴν διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ διακόψαντας πάσαν μετ' αὐτῆς σχέσιν καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐξάρτησιν, ἀποδεικνύεται ἐκ σωρείας ὅλης δικαστικῶν παντὸς βαθμοῦ καὶ μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφάσεων, Εἰσαγγελικῶν Γνωματεύσεων κλπ, δι' ὧν ὁ νόμος ἐρμηνεύεται αὐθεντικῶς καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ συμφέρον ἢ τὴν προτίμησιν οἰουδήποτε.

Ἐνδεικτικῶς μόνον ἀναφέρωμεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 468) 48 ἀπόφασιν τοῦ Πλημ) κείου Ἡρακλείου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 13) 1932 γνωματεύσιν τοῦ Ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου Α. Γιδοπούλου, 698) 50 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου κλπ., ἐν αἷς ἀναγνωρίζεται ἡ ἀδι-ἀμφισβήτητος πραγματικότης τῆς αὐτοτελοῦς ἐν τοῖς πράγμασι υπάρξεως καὶ λειτουργίας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

Ὡς πρὸς τὸν τυχόν προβληθησόμενον ἰσχυρισμὸν ὅτι δὴθεν ἡμεῖς οἱ «Παλαιομερολογῖται» εἶναι μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ μετὰ τοῦτον τὸν ὅρον ὀνομάζουσι τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν καὶ ὅτι δὴθεν ἔθεσαν ἑαυτοὺς ἐκτὸς Νόμου μὴ πειθαρχοῦντες εἰς τὸν Νόμον τῆς Πολιτείας διὰ τοῦ ὁποῦν (:) ὁρίζετο ὅτι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον θὰ ἀντικαθίστατο ὑπὸ τοῦ Γρηγοριανοῦ κλπ, ταῦτα εἶναι ἀνάγκη νὰ παρατηρηθῇ ὅτι οὐδεὶς ἀπολύτως Νόμος ἐπέβαλε τὸ νέον ἡ-

μερολόγιον εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅτι ἐπεβλήθη παρανόμως καὶ πραξικοπηματικῶς ὑπὸ τῆς τότε Διοικήσεως τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησίας κατὰ παράβασιν τῶν παρ. 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 18) 25-1-23 Β.Δ. μηδέποτε ἀνακληθέντος ἢ ἀκυρωθέντος, δι' ὧν διατάσσεται ὅτι «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἐκκλησίαν ἐν γένει καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς» καὶ «ἡ Ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους Νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαιρεταὶ ἡμέραι, ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον».

Κατὰ συνέπειαν ἡ παρανομία ἀλλαχοῦ δέον νὰ ἀναζητηθῇ πάντως οὐχὶ ὅφ' ἡμῶν, οἵτινες οὐδὲν ἄλλο ζητοῦμεν, εἰ μὴ τὸ νὰ ἀφεθῶμεν ἐλεύθεροι νὰ λατρεύσωμεν τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων μας κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς θρησκευτικῆς μαζ συνειδήσεως. Καὶ ἐν προκειμένῳ ὡς πρὸς τοὺς Ναοὺς μας, ἀναφέρομεν ὅμιν ὅτι συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 63 τοῦ Νόμου 5164, τὸν Α.Ν. 1363) 38, ἄρθρον 1 «περὶ κατοχυρώσεως τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ Συντάγματος», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Α.Ν. 1762) 39, καθ' ἃ «διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἢ λειτουργίαν Ναοῦ οἰουδήποτε δόγματος, ἀπαιτεῖται τῆς οἰκείας ἀνεγνωρισμένης Ἀρχῆς καὶ τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων κατὰ τὰ διὰ Βασιλικῶν Διατάγματος ἐκδιδόμενου προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκευμάτων, εἰδικώτερον καθορισθόμενα».

Ἐπειδὴ ὅμως μέχρι τοῦδε δὲν ἐξεδόθη τὸ ὡς ἔνω Β.Δ. διὰ τοῦ ὁποῦν θὰ «καθορίζωντο αἱ ἀπαιτούμεναι διατυπώσεις, καὶ μὴ ὑπάρχοντος ἐνδὸς τοιοῦτου Νόμου ἢ Διατάγματος, οὐδὲ παράβασιν Νόμου ὑφίσταται, κατὰ θεμελιώδη Νομικὴν Ἀρχήν, ἀπ' ἀρχῆς τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν Παλιγγενεσίας ἰσχύσασαν καὶ ἰσχύουσα πάντοτε ἀπαρασαλεύτως.

Τὴν ἀναντίρρητον ταύτην ἀλήθειαν ἐπεκύρωσεν καὶ ἐπεβεβαίωσεν καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος (Τμήμα Β) διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 698) 26-11-49, ἀποφάσεώς του, ρητῶς ἀποφηνάμενος ὅτι «Ἐφ' ὅσον δὲν ἐξεδόθη εἰσέτι τὸ καθορίζων τὰς ἀπαιτούμενας διατυπώσεις Διάταγμα διὰ τὴν ἐκδοσὶν ἀδείας Ἐγκαταστάσεως κλπ. Ναῶν, δι' ὃ ἡ ἀπόφασις αὕτη (219) 49 Πλημ) κείνου Ροδόπης) εἶναι Ἀνααιρετά. ...Διὰ ταῦτα. Ἀναρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 219 τοῦ 1949 ἀπόφασιν τοῦ Πλημ) κείνου Ροδόπης».

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 74045) 5-9-66 Διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεᾶ Ἐφετῶν Ναυπλίου. «Τὸ δικαίωμα τῆς ΓΝΩΣΤΗΣ θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Παλαισημερολογιτῶν ὅπως προστατευθῇ ἐν τῇ ἐνασχέσει τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαιώματος τῆς ἐλευθέρως ἀσκήσεως ὁμαδικῆς λατρείας εἰς ἰδίους Ναοὺς, εἶναι δεδωμένον. Ἡ προστασία δὲ ἀσκεῖται ὑπὸ τῆς Πολιτείας διὰ τῆς Εἰσαγγελικῆς Ἀρχῆς, οὗσης ἀρμοδίας διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων».

Κύριε Ὑφυπουργέ,

Ἀναμφισβητήτως, ἀποτελοῦμεν ἰδιαιτέραν θρησκευτικὴν Κοινωνίαν, γνωστὴν, ἀποτελουμένην ἀπὸ

ἐπαδούς ὑπερβαίνοντας τὸ ἐν ἑκατομύριον Ἑλλήνων Πολιτῶν, μὴ ἔχοντας δὲ τὸ κέντρον τῆς διοικήσεώς των ἐκτὸς τῶν ἐλληνικῶν συνόρων, ὡς συμβαίνει μετὰ ἄλλας θρησκευτικὰς Κοινότητας καὶ Ὁμολογίας.

Ἀναμφισβητήτως τὰ δόγματά μας καὶ αἱ διδασκαλίαι τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη, τὴν ἐννομιον τάξιν ἢ τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τοῦ Πολιτεύματος.

Ἀντιθέτως δυνάμεθα νὰ καυχηθῶμεν διὰ τὴν νομιμοφροσύνην μας καὶ τὴν προσήλωσιν μας εἰς τὰς Παραδόσεις τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀναμφισβητήτως ἐφαρμογὴν ἔχουν καὶ ἔφ' ἡμῶν αἱ συνταγματικαὶ διατάξεις περὶ ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ἀναμφισβήτητον εἶναι τὸ δικαίωμά μας νὰ ἔχωμεν ἰδίους Ναοὺς καὶ ἰδίους θρησκευτικοὺς λειτουργοὺς παντὸς βαθμοῦ, ὑπὸ τὸ Κράτος καὶ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν Νόμων.

Ἀναντίρρητον τυγχάνει ὅτι οὐδένα Νόμον παρέβημεν οἰκοδομήσαντες τὸν Ναὸν μας εἰς Ζαρουχλείκα ἀφ' οὗ, μὴ ὑπάρχοντος Νόμου, οὐδεμίαν παρανομίαν διεπράξαμεν.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Καὶ ὅσα ἄλλα ἐν δέοντι χρόνῳ. Αἰτούμεθα. Ὅπως κατ' ἐφαρμογὴν τῶν προδιαληφθεισῶν Συνταγματικῶν καὶ λοιπῶν διατάξεων καὶ ἀποφάσεων καὶ ὡς τοπικὸς ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, διατάξῃτε τὴν ἀποσφράγισιν τοῦ ἐν Ζαρουχλείκαις Ναοῦ μας τοῦ τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ.

ΜΕΤΑ ΤΙΜΗΣ

ΟΙ ΑΙΤΟΥΝΤΕΣ

Κων)νος Βελέντζας, ἱερεὺς, Μοναχὸς Παντελεήμων Μπίτρας, Κων)νος Κακαβάς, Γεώργιος Παλουμπής, Γεώργιος Ἀντωνόπουλος, Κων)νος Ρογοπάνης, Σταμάτιος Γ. Ἀργυρόπουλος Ἰωάννης Δασούκης.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδεῖκται τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1972, ἐξετυπώθησαν μετὰ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Παρακαλοῦνται θεῖν, οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσωσι διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῶν.

Τιμὰ ἡμεροδεικτῶν τοίχου δρ. 11. τσέπης δρχ. 4.

Τὸ προῖόν τούτων θὰ διατεθῇ διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Οἰκοτροφείου μας δι' ὃ καὶ παρακαλοῦμεν τὴν προτίμησιν αὐτῶν.

Περὶ τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ποιιιλίας τῆς ἀρετῆς.

Ἡ ἀρετὴ ἀπολύτως καὶ εἰς τὴν οὐσίαν αὐτῆς θεωρουμένη, εἶναι μία καὶ μόνη, ὡς γνῶμη σταθερὰ καὶ ἀναλλοίωτος τοῦ πράττειν ἐπιμελῶς πάντοτε καὶ πανταχοῦ πάντα, ὅσα ἐκ τῆς συνειδήσεως ἀναγκάζονται νὰ γνωρίζῃ ὡς καθήκοντα. Πρὸς πλείοτερον ὅμως εὐκολίαν τῆς διδασκαλίας παρεδέχθησαν οἱ ἀρχαῖοι διάφορα εἶδη ἀρετῶν ὡς, θεολογικῶν, ἠθικῶν, ἀρχικῶν κλπ.

Καὶ θεολογικὰς μὲν ἔλεγον τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐλπίδα, ὁρμώμενοι ἐκ τῆς ρήσεως τοῦ μακαρίου Παύλου· «Νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα, μεῖζον δὲ τούτων ἡ ἀγάπη» (Α΄ Κορ. ιγ' 13) διότι ἀναφέρονται ἀμέσως εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὰς ἀπείρους αὐτοῦ τελειότητας ὡς, ἡ μὲν πίστις εἰς τὴν θείαν ἀποκάλυψιν δεικνύει, ὅτι ὁμολογοῦμεν καὶ σεβόμεθα τὴν ἀπεριόριστον τοῦ Θεοῦ γνῶσιν καὶ ἀγαθότητα καὶ δικαιοσύνην καὶ ἀγιωσύνην· ἡ δὲ ἐλπίς ἀναφέρεται ἀμέσως εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ σοφίαν καὶ παντοδυναμίαν καὶ δικαιοσύνην καὶ ἀγαθότητα· ἡ δὲ ἀγάπη, εἰς τὴν ἄρρητον αὐτοῦ τελειότητα καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν ἀγαθότητα.

Ὅθεν ἐν τοῖς τρισὶ τούτοις περιέχεται πᾶν, ὅτι ἔχομεν ὡς καθήκον πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ὅτι δ' ἄλλο ὀφείλομεν, ὡς εὐγνωμοσύνην, ὑπακοήν εἰς τὸν ἅγιον αὐτοῦ νόμον, φόβον κλπ., πάντα ταῦτα εἶναι μᾶλλον δὴλως τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως καὶ ἐλπίδος καὶ ἀγάπης ἡμῶν. Ἠθικὰς δὲ ἀρετάς ἔλεγον τὰ καθήκοντα, ὅσα ἔχει τις νὰ ἐκτελῇ πρὸς τὸν ἄνθρωπον τὸν ἐν ἑαυτῷ ἢ τὸν ἐν τῷ πλησίον καὶ τούτων πάλιν εἶπον ἀρχικὰς τὴν φρόνησιν, τὴν σωφροσύνην, τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν δικαιοσύνην· διότι ὑπάρχουσιν οἷονεῖ στοιχεῖα καὶ θεμέλιος τῆς ἀρετῆς, χωρὶς τῶν ὁποίων εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ αὐτὴ. Ἐπειδὴ, ἐὰν μὴ γιγνώσκῃ τις τὰ ἴδια καθήκοντα, μὴδ' ἔχῃ τὴν ἀνάγκαν ἔξιν νὰ διακρίνῃ ταχέως καὶ εὐκόλως, πότε, ποῦ καὶ πῶς πρέπει νὰ ἐκτελῇ ἕκαστον τῶν ἐγνωσμένων αὐτοῦ καθήκοντων, τουτέστι χωρὶς φρονήσεως καὶ ἐὰν μὴ κατεξουσιάζῃ ἀνδρικῶς τὰς ἀλόγους ὁρμὰς καὶ ὀρέξεις τῆς σαρκός, ἦτοι χωρὶς σωφροσύνης, καὶ ἐὰν μὴ ἔχῃ γνῶμην σταθερὰν νὰ ἐκτελῇ πανταχοῦ τὸ καθήκον, ἀντιπαλαίων πρὸς τὰς ἀπαντῶσας δυσχερείας, ὅπερ ἐστὶ χωρὶς ἀνδρείας, καὶ τελευταῖον ἐὰν μὴ ἔχῃ κλίσιν σταθερὰν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν τάξιν καὶ τὴν οὐσίαν καὶ εὐσέβειαν, ἦτοι χωρὶς δικαιοσύνης, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ κατορθώσῃ ἢ νὰ φαντασθῇ τις ἀρετὴν; Ταῦτα λοιπὸν εἰσὶ μὲν ἀπαραιτήτητα πρὸς τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ θεωρῶνται ὡς τοσαῦτα μερικὰ ἀρετὰ. Οὕτω πάλιν καὶ τὰ πρὸς τὴν ἰδίαν πατρίδα καὶ πόλιν καθήκοντα

ὠνόμασαν πολιτικὰς ἀρετάς, τὰ δὲ πρὸς τὸν ἴδιον οἶκον, οἰκιακὰς· ἀλλ' ὅλαι αὗται αἱ διαιρέσεις τῆς ἀρετῆς ἀποβαίνουσι περιτταί· διότι πάντα ταῦτα οὐδὲν εἰσὶν ἄλλο, ἢ ἡ φανέρωσις τῆς μιᾶς καὶ μόνης ἀρετῆς ἥτις εἶναι, ὡς εἵπομεν, σταθερὰ γνῶμη νὰ ἐκτελῇ τις πάντοτε καὶ πανταχοῦ πάντα τὰ ἐκ τῶν σχέσεων αὐτοῦ γεννώμενα καθήκοντα.

Σοφὰ ἀποφθέγματα

— Δίκαιος ἐστὶν οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν, ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται.

— Ἐλεήμων ἀληθὴς ἐστὶν οὐχ ὁ παρέχων ἐκουσίως τὰ περιττά, ἀλλ' ὁ συγχωρῶν καὶ τὰ ἀναγκαῖα τοῖς ἀρπάζουσι.

— Τέλεις ἐστὶ ὁ τοῖς ἐκουσίσι δι' ὑπομονῆς ἐγκατερπῶν πειρασμοῖς.

— Φίλος ἐστὶν ὁ συναλγὼν καὶ συγκαίρων τῷ φίλῳ ἢ μία ψυχὴ ἐν διηρημένοις ἦκουσα τοῖς σώμασι· Ὁ κόσμος σκηνὴ ἐστὶ, ὁ βίος πάροδος· ἤλθες, εἶδες, ὁπῆλθες.

— Ὁ Θεὸς τὰς πράξεις κατὰ τὰς προθέσεις λογιζέται· δῶκε γάρ σοι φησὶν, ὁ Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν σου.

— Εἰσὶ τινες, οἵτινες τὸν παρόντα βίον οὐ ζῶσιν ἀλλὰ παρασκευάζονται πολλῇ σπουδῇ, ὡς ἕτερον βίον βιωσόμενοι, οὐ τὸν παρόντα.

— Ἐκάστῳ ἀνθρώπῳ ἔχοντι βίον μεμολυσμένον, ἢ πρόσκαιρος ζωὴ ποθητὴ ἐστὶ.

— Καθάπερ ὁ πυκτεύων ἐπείγεται τοῦ σταδίου ἐξελεῖν, ἵνα ἀπαλλαγῇ τῶν τραυμάτων, οὕτω καὶ ὁ ἐν σκληρῷ καὶ τραχυτάτῳ βίῳ ζῶν μετ' ἀρετῆς, ἐπιθυμεῖ τῆς τελευταίας.

— Οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεόν, ὡς τὸ παρ' ἀξίαν ἱεράσθαι. Ἔοικεν ὁ ἀμαρτωλὸς ἱερεὺς ἀνδρὶ, λέπραν ἔχοντι εἰς τὰς χεῖρας καὶ χρυσὸν διανέμοντι· καὶ ἡ μὲν λέπρα παρ' αὐτῷ μένει, οἱ δὲ λαμβάνοντες τὸν χρυσὸν ἀπαθεῖς διαμένουσιν.

— Ὡςπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν τρεφομένων ὑπ' αὐτοῦ κυνῶν ἀπέθανεν, οὕτως οἱ κόλακες τοὺς τρέφοντας κατεσθίουσι. Τοῦτο διαφέρουσιν οἱ κόλακες τῶν κοράκων, ὅτι οἱ μὲν τῶν ζώων οἱ δὲ τῶν τεθηγνόντων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττουσι.

— Θηρεύουσιν οἱ κυνηγοὶ τοῖς κυσὶ τοὺς λαγούς, τοὺς δὲ ἀνοήτους οἱ πολλοὶ τοῖς ἐπαίνοισι.

— Συντυχία ὠφελεῖ μόνῃ ἢ πνευματικῇ, τῶν δὲ λοιπῶν ἀπασῶν προτιμότερα ἢ σιωπῇ. Λόγος κακός, κακῶν ἔργων ἡγεμὼν. Αἱ τῶν πονηρῶν καὶ φαρλοβίων ὁμιλίαι, τὸν νοῦν ἀπὸ Θεοῦ χωρίζουσιν· διόπερ

Περὶ τῆς υπάρξεως τῆς Παραδόσεως

Ὡς διευτυπώθη, οἱ μὲν διαμαρτυρόμενοι παραδέχονται μόνον τὸν γραφέντα ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων λόγον τοῦ Θεοῦ, ὡς πηγὴν τῶν περὶ τῆς Θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γνώσεων αὐτῶν, ἡ δὲ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία παραδέχεται ὡσαύτως ὡς πρώτην καὶ κυρίαν πηγὴν τὸν γραφέντα λόγον τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ἦτοι τὴν Ἁγίαν Γραφήν, οὐχ ἥτιον ὅμως παραδέχεται καὶ τὸν συμπαραμαρτοῦντα τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ἄγραφον μὲν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων λόγον τοῦ Θεοῦ, παραδοθέντα ὅμως ὑπ' αὐτῶν, εἰς τοὺς μαθητάς καὶ διαδόχους αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἔγραψαν καὶ διέσωσαν ἐν τοῖς κόλλοις τῆς Ἐκκλησίας τούτου, ὅστις καλεῖται Ἱερὰ Παράδοσις ἢ καὶ ἀπλῶς Παράδοσις.

Ἄς ἐξετασθῇ λοιπὸν τὸ πρῶτον, δηλαδὴ ἐὰν ὑπάρχη ἄγραφος λόγος τοῦ Θεοῦ, ἂν ὑπάρχη ἡ δεύτερα πηγὴ τῶν περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γνώσεων ἡμῶν, ἡ Ἱερὰ Παράδοσις, ἣν ἡ μὲν Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία παραδέχεται ὡς πηγὴν ἀναγκαιολόγων τῶν περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γνώσεων αὐτῆς, ἡ δὲ Διαμαρτυρομένη ἀπορρίπτει ὡς περιττὴν καὶ ἐπιβλαβήν.

Πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου ἔχομεν ἀνάγκην ἀποδείξεων εἰλημμένων ἐκ πηγῆς τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ πολέμιοι ἡμῶν νὰ ἀποδέχωνται, ὡς ἔχουσιν κύρος καὶ τοιαύτη πηγὴ ὑπὸ ἀμφοτέρων ἀσπαστὴ πρὸς ἀντλήσιν τῶν λογικῶν ὅπλων εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή, τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς καὶ αὐτοὶ παραδεχόμεθα ὡς πηγὴν τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν γνώσεων· δέον λοιπὸν διὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς νὰ λύσωμεν τὴν θρησκευτικὴν ταύτην διαφορὰν καὶ δὴ ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς.

Ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς Γραφῆς γίνεται γνωστὸν ὅτι οἱ πρὸ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου δίκαιοι ἄνδρες ὡδηγοῦντο ὑπὸ τοῦ ἀγράφου λόγου τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ τῆς παραδόσεως π.χ. ὁ Ἀβελ, ὁ Ἐνὼχ, ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰωβ καὶ τοσοῦτοι ἄλλοι θεοφιλεῖς ἄνδρες πόθεν ἐδικαιώθησαν; τίς νόμος, τίς γραφή, τίς προφήτης ὡδήγησεν αὐτούς; οὐχὶ αἱ παραδόσεις τῶν πατέρων αὐτῶν ἀκέραιαι ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ φυλαττόμεναι; Ἄλλ' ἐξ ἁπαντος θέλουσιν εἶπει ἡμῖν οἱ ἐρίζοντες, ὅτι τότε, μὴ ὑπάρχοντος λόγου γραπτοῦ, οἰκονομικῶς

ὁ Θεὸς ἐτήρει ἐν ταῖς καρδίαις τῶν τότε ἀνθρώπων τὸν θεῖον αὐτοῦ λόγον, ἀπεκδεχομένου παιδὸς παρὰ πατρός καὶ γενεᾶς ἀπὸ γενεᾶς τὰς περὶ Θεοῦ γνώσεις αὐτῶν. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅμως οὗτος τότε μόνον θέλει εἶναι παραδεκτός, ὅταν μετὰ τὸν γραπτὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐξέλιπε πᾶσα προφορικὴ περὶ θρησκείας παράδοσις καὶ ὅταν ὑπὸ τοῦ γραφέντος λόγου τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀπηγορεύετο ἡ χρῆσις ἐγγράφων λόγων καὶ θρησκευτικῶν παραδόσεων. Ἡμεῖς ὅμως βλέπομεν πρὸς ἔλεγχον τῶν ἀντιθέτων ἡμῶν, ὅτι οὐ μόνον δὲν ἐξέλιπον αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις, ὁ ἀγραφὸς λόγος τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ γραπτοῦ λόγου, οὐ μόνον δὲν ἀπαγορεύονται, ἀλλὰ καὶ συνιστῶνται ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς αἱ ἱερὰ παραδόσεις ὡς πηγὰς θρησκευτικῶν γνώσεων. Οὕτω βλέπομεν τὸν Μωσῆν ἐπιτιμῶντα τοὺς Ἑβραίους διὰ τὰς παρεκτροπὰς αὐτῶν καὶ συνιστῶντα αὐτοῖς τὰς περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν εὐεργεσιῶν αὐτοῦ παραδόσεις τῶν Πατέρων αὐτῶν· «Ὅκ αὐτὸς» λέγει «οὗτός σου πατὴρ ἐκτέλεσά σε καὶ ἐποίησέ σε καὶ ἐπλυσέ σε; Μνήσθητε ἡμέρας αἰῶνος, σύνετε ἔτη γενεῶν γενεᾶς. Ἐπερώτησον τὸν πατέρα σου καὶ ἀναγγελεῖ σοι, τοὺς πρεσβυτέρους σου καὶ ἐροῦσί σοι». Καὶ ἐν διβλίῳ Ἰωβ παρατηροῦμεν, ὅτι Βαλθὰδ ὁ Ζαυχίτης παρηγορῶν τὸν πάσχοντα πολυάθλον Ἰωβ, συμβουλεύει αὐτὸν νὰ προσεύχεται καὶ νὰ μὴ πολυπραγμονῇ, ἀναζητῶν τὰ αἰτία τῆς αὐτοῦ δυστυχίας (διότι τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνεξιχνίαστα) προσέτι συμβουλεύει αὐτὸν νὰ διδάσκηται παρὰ τῶν προτέρων γενεῶν, διότι εἰμεθα χθεσινοὶ εἰς τὸν κόσμον καὶ δὲν γνωρίζομεν...

Ἐπερώτησον γὰρ» λέγει «γενεὰν πρώτην, ἐξιχνίασον δὲ κατὰ γένος Πατέρων»· χθεσιοὶ γὰρ ἐσμεν καὶ οὐκ οἴδαμεν· σκιὰ γὰρ ἐστὶν ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ θίος· ἡ οὐχ οὗτοι σε διδάξουσιν καὶ ἀναγγελοῦσι καὶ ἐκ καρδίας ἐξάξουσιν ῥήματα»;

Ὡσαύτως καὶ Δαυὶδ ὁ μελωδὸς βεβαιεῖ τὸν ἄγραφον λόγον τοῦ Θεοῦ, τὴν Παράδοσιν, καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐτέραν ἀλήθειαν προσεπιμαρτυρεῖ, ὅτι δηλαδὴ ἡ παράδοσις, ὡς λόγος Θεοῦ μὴ γεγραμμένος μὲν ἐπὶ χάρτου ἀλλ' εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀκουσάντων αὐτόν, ἔμεινεν ἀκέραιος.

«Ὅσα ἤκουσαμεν» λέγει «καὶ ἔγνωμεν, αὐτὰ καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν διηγήσαντο ἡμῖν. Οὐκ ἐκρύβη ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῶν εἰς γενεὰν ἐτέραν...» Τοῦτ' αὐτὸ ἐπικυροῖ καὶ ὁ Σολομὼν ἐν ταῖς Παροιμίαις αὐτοῦ. «Τίς» λέγει, «ἄκουε παιδείαν Πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεομῶς μητρὸς σου». (Παροιμ. I, 8).

αὐτὰς μὴδὲ οὐ λάλει, ἀλλὰ καὶ τοὺς λαλοῦντας ἐκκλίνει.

— Γίνωσκε ὅτι ὅσον πολὺ ἀρρωσταῖς τῇ σαρκίῳ καὶ ὅσον θλίβεσαι καὶ παιδεύει διαφόρως ὁ Κύριος, τοσοῦτον πρὸς σὲ εἰλικρινῇ φιλίαν δείκνυνται ἐπιτείνων.

— Ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ τὰ συμβαίνοντα τῇ σαρκὶ ἐνύπνια λογίζου.

Εισφοραὶ ὑπὲρ τοῦ οἰοτροφείου

Μέσω δίδος Μαγδαληνῆς Βλάχου (Χαλκίς).

Ἀπὸ τὰ κάλαντα τῶν Παλαισημερολογιτῶν Χαλκίδος 1970 — 1971

Ἰωάννης — Ἰγνάτιος Φράγγου Ἱερεὺς δρ.	50
Κωνσταντῖνος Ἱερεὺς	10
Κοφινᾶς	20
Ἠλιοπούλου Μαρία	15
Κασιγᾶ Παρασκευὴ	5
Μπουλά Αἰκατερίνη	10
Ματσούκα Φωφὸ	25
Χατζηθεοδώρου Παρασκευὴ	10
Δρακούλη Εὐθαλία	20
Καλογιάννης φοιτητὴς	25
Λαμπαδάκη Πολυξένη	10
Λαμπαδάκης Ντευράνος	10
Σπύρου Ἀσημίνα	10
Ἀνδρονίκη	10
Ἰωάννου Νικόλαος	30
Παρασκευὴ	100
Ἰωάννης	10
Κορώνη Παναγιῶ	20
Καραμανάκη Κατίνα	20
Κυριαξῆς Βασίλειος	30
Σεραφιά	20
Μούντριχα Αἰκατερίνη	20
Μπασούκου Βασιλικὴ	50
Ἀνδρούτσος	50
Παντιέρα Βασιλικὴ	30
Σύρμω	20
Δημητρίου Αἰκατερίνη	40
Φούκη Χριστίνα	50
Χαμαλάκη Μαρία	10
Διδασκάλισσα	100
Ἑλένη Μοδίστρα	10
Μπρίσκου Ἑλένη	15
Ψαθᾶ Ἑλένη	10
Ἱερά Μονὴ Ἀγίας Παρασκευῆς (Μύτικα)	129
Θεοδούλη μοναχὴ (Μύτικα)	15
Σαρματζῆς Κων/νος (Μύτικα)	10
Τρίκα Παρασκευὴ (Μύτικα)	20
Πασᾶς Δημήτριος (Μύτικα)	15
Παλαισημερολογίται τοῦ χωρίου Φύλλων	160
Καρακίτσου Μαρία Δοκὸ	25
Μιτσιφίρης Νικόλαος Δοκὸ	10
Φισέκα Παναγιῶ Δοκὸ	20
Καντούρου Πιπὴ Δοκὸ	10
Παῦλος Γάτος Ἀγία Ἐλεούσα	50
Παῦλος Γάτος Ἀγία Ἐλεούσα	50
Πούλιου Μαρία Ἀγία Ἐλεούσα	20
Στάμιος Λάμπρος Ἀγία Ἐλεούσα	30
Συνογαλὰ Δημήτρα Ἀγία Ἐλεούσα	20
Μπεληγιάννης Δημήτριος Παναῖτσα	100
Βαγγελιὸ Γαρυφάλλου Ἀλάτσατα	50
Φράγγος Ἀνδρέας Ἀλάτσατα	20

Λεβαντὴ Ἀντωνία Χαλκίς	100
Μπουρίκα Ζαχαρούλα Χαλκίς	20
Ἀθανάσιος Βλάχος Χαλκίς	50
Σύνολον	1.750

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρὸς τὴν Ἐφημερίδα «ΒΡΑΔΥΝΗ»

Οἱ ὑπογεγραμμένοι αὐτόπται μάρτυρες τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ Ἐπισκόπου Εὐδρίπου καὶ Εὐδοίας εἰς Χαλκίδα κ. Παΐσιου τὴν 10τὴν Ὀκτωβρίου 1971, ἡμέραν Κυριακὴν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Χαλκίδος μετ' ἀγανακτήσεως ἀνέγνωμεν δημοσίευμα ὑμετέρας ἐφημερίδος τῆς 11-10-1971 γέμον συκοφαντικῶν εἰδήσεων εἰς βάρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀκάκιος δὲν εἶναι Ἐπίσκοπος Χαλκίδος ὡς ἐσφαλμένως ἀναγράφεται ἀλλὰ ΔΙΑΥΛΕΙΑΣ οὐδεμίαν δὲ σχέσιν εἶχεν εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱ. Ναὸν. Παρ' ὅλον ὅτι εἰμὲθα αὐτόπται μάρτυρες τῆς ὅλης τελετῆς τῆς ἐνθρονίσεως ἡ ἐποία ἔγινε κανονικώτατα, οὐδόλως εἶδομεν τὸν Ἐπίσκοπον Ἀκάκιον αἰμόφυρτον ὡς ἀναγράφεται, καὶ διαβεβαιώμεν ὅτι οὐδόλως ἐκακοποιήθη οὔτε διεπιστώσαμεν ἀσυνομικὴν δύναμιν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ. Ἐὰν μετὰ τὴν λήξιν τῆς τελετῆς τῆς ἐνθρονίσεως καὶ τὴν ἀποχώρησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ ἐκλήθη ἀσυνομικὴ δύναμις, τοῦτο ἐγένετο πρὸς δημιουργίαν ἐντυπώσεων. Γράψατε ὅτι ὑδρίσθη ὁ Ἐπίσκοπος Ἀκάκιος. Τοῦτο εἶναι ἀνακριβέστατον διότι οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἤκουσεν ὕβρεις ἐναντίον τοῦ ὡς ἄνω ἀναφερομένου Ἐπισκόπου Ἀκακίου, τὰ δὲ ἀναγραφόμενα περὶ ὀνύχων καὶ συμπλοκῆς τῶν ὁπαδῶν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀκακίου καὶ ἐλευσεῖν τῶν πρώτων δοθηθειῶν καὶ παρασχουσῶν τὰς βοηθείας ἐντὸς τοῦ Ναοῦ εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Ἀκάκιον εἶναι ἀποκύημα τῆς φαντασίας τοῦ δημοσιογράφου σας, ἂν ὅχι ἠθελήμεν κακόδουλος παραποίησης τῆς ἀληθείας. Ὡς ἐκ τούτου ἀπαιτοῦμεν βάσει τοῦ περὶ τύπου νόμου δημοσίευσιν τοῦ παρόντος τηλεγραφήματος εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν τῆς πρώτης σελίδος καὶ μετὰ τοὺς ἰδίους χαρακτήρας καὶ τιμωρίαν τοῦ δημοσιογράφου σας ὡς διασπορέως ἀνακριβῶν εἰδήσεων, δυναμένων νὰ ταραξοῦν τὴν κοινὴν γνώμην ἵνα μὴ ἀναγκασθῶμεν νὰ προβῶμεν ἡμεῖς διὰ τῆς δικαιοσύνης εἰς τὰς ἐπιβαλλομένας κυρώσεις.

Ἀρχ. Ἰακ. Παπαδέλης, Κυρ. Ἀντωνίου, Ἀρχ. Εὐθ. Ὀρφανός, Ἀννα Χατζηγιαννάκη, Φωτ. Πολυγενίδης, Ζωή Παυλίδου, Δημ. Τσιρέλας, Βασ. Σαγθάπουλος, Ἰω. Τριανταφυλλίδης, Εὐσ. Ἀργυράκης, Θεόδ. Πετρόπουλος, Σταυρ. Παυλίδης, Εὐσ. Καρακασίδης, Κων. Μελισουργίδης, Φιλ. Σισκόπουλος, Σοφία Καρακασίδου, Δέσποινα Ἀντωνιάδου, Σουλτ. Ἀθανασιάδου, Ἀναστ. Σταυρίδου, Ἰουλ. Ἀργυριάδου, Μαρ. Κουμπουλαριώτου, Ἀνασ. Παπανίδου, Κυρ. Πολυγενίδου.

Γεγονότα και Σχόλια

ΠΑΝΗΓΥΡΙΕΙΣ

Τὴν 1 Νοεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν ἐορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί: 1. Παρεκκλήσιον Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ, 2. Ἐλευσίνος, 3. Αἰγίνης, 4. Δομβραίνης, 5. Ρεθύμνου Κρήτης καὶ 6. Ποταμῆς Θάσου.

Τὴν 8 Νοεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν ἐορτὴν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ πανηγυρίζουν: 1. Ὁ Ἱ. Ναὸς Ν. Ἡρακλείου καὶ 2. Ἱ. Μονὴ Σπάτων (Π. Λογγίνου).

— Τὴν 9 Νοεμβρίου ἡμέραν Δευτέραν ἐορτὴν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νεκταρίου πανηγυρίζουν τὰ Ἱ. Ἡσυχαστήρια 1) Γαρυτοῦ καὶ 2) Ἀχαρνῶν (Μενιδίου) Ἀττικῆς.

Τὴν 11 Νοεμβρίου ἡμέραν Τετάρτην ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Μ. Μητᾶ πανηγυρίζουν: 1. οἱ Ἱ. Ναοὶ Ἀμφιάλης, 2. Βιλλίων καὶ 3. Ἱ. Μονὴ Ἀνθούσης.

Τὴν 21 Νοεμβρίου ἡμέραν Σάββατον ἐορτὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ Παναγράντου Μεγάρων.

Τὴν 25 Νοεμβρίου ἡμέραν Τετάρτην ἐορτὴν τῆς Ἁγίας Μεγ. Αἰκατερίνης πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1. Πατησίων, 2. Κάτω Κηφισιάς.

Τὴν 30 Νοεμβρίου ἡμέραν Δευτέραν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀποστ. Ἀνδρέου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Περιστέρου.

Ἀπὸ τὴν Ἐπὶ ρχίαν

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΝ ΔΡΑΜΑ

Εἰς τὰ πλαίσια τοῦ γενικοῦ εορτασμοῦ τῆς Πολεμικῆς ἀρετῆς τῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Κυριακὴν τῆς 16) 29 Αὐγούστου ἐ.ε., εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων «Τριῶν Ἱεραρχῶν» Γ.Ο.Χ. Δράμας ἐτελέσθη μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας δοξολογία εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας ὠμίλησεν ὁ Αἰδεσιμώτατος Ἐφημέριος Πρωτοιερεὺς Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος. Ἀνεφέρθη εἰς τὸν πολεμικὸν βίον τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν τῶν Ἑλλήνων εἰς ἱστορικὰς πολεμικὰς σελίδας ἀπὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἱστορικὴν ἀλήθειαν ἀποτελοῦσα τὴν ἀγὴν τῆς πολεμικῆς δράσεως τῶν Ἑλλήνων, τῶν Μηδικῶν πολέμων κατὰ τοὺς ὁποίους ἐκινδύνευσεν ἡ ὑπόστασις τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, τῆς ἐκστρατείας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὰς νικηφόρους ἐκστρατείας τῶν Χριστιανῶν Βυζαντινῶν, τὸ ἔπος τοῦ 1821, τοῦ 1912 καὶ 13, τὰς Μικρασιατικὰς μάχας, τὸ ἱστορικὸν ΟΧΙ τοῦ 1940 καὶ μέχρι τοῦ 1949, τῶν νικηφόρων μαχῶν κατὰ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Κομμουνισμοῦ τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βίτσι, τὰς μυριάδας τῶν μαχητῶν πεσόν-

των εἰς τὰ πεδία χιλίων καὶ πλέον μαχῶν, τιμὰ σήμερον ἡ Ἐλευθέρα Ὁρθόδοξος Ἑλλάς, ἔπесαν αὐτοὶ διὰ τὴν ἐξῆς τὴν αἰωνία Ἑλλάς! Αἰωνία τῶν ἡ μνήμη.
ΕΥΘΥΜΙΟΣ Ν. ΚΟΡΔΕΛΗΣ

Καὶ ἡ «Ζωή» κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ!

Εἰς τὸ θρησκευτικὸν περιοδικὸν Ζωή (τεύχος 2718 6 Μαΐου, ἐ.ε.), δημοσιεύονται τὰ κάτωθι εἰς σχόλιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Οἰκουμενισμός».

«Πολὺς λόγος γίνεται μετὰ τὸν Οἰκουμενισμόν, μετὰ τὸ ἀνοήγητον δηλοῦν καὶ τὴν ὅσον τὸ δυνατόν στενωτέραν ἐπικοινωνίαν καὶ συνεργασίαν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας πρὸς τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ ὁμολογίας. Καμμία δεδιώγ, ἀντιπάθεια ἐναντίον ἐκείνων δὲν πρέπει νὰ κυριαρχῇ εἰς τὴν καρδίαν μας, κανένας φανατισμός δὲν πρέπει νὰ δηλητηριάζῃ τὰς πρὸς ἐκείνας σχέσεις μας. Τούναντίον πρέπει νὰ τὰς βλέπωμεν με συμπαθείαν καὶ ἀγάπην, λυπούμενοι διὰ τὰς πλάνους εἰς εἰς τὰς ὁποίας ἔχουν παρακλίνει. Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ μέχρι τῆς στενῆς πρὸς ἐκείνας ἐπικοινωνίας, τῶν ἐγκωμίων πρὸς αὐτὰς καὶ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν, τῆς ἀκρίτου συμμετοχῆς εἰς τὰς συσκέψεις καὶ τὰ συνέδριά των, μάλιστα δὲ εἰς τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους καιροὺς ἔχει σημεῖωσι δὲ οὐκ ὀλίγαις ἐκτροπαῖς —τῆς ἀνεξελέγκτου δημοσφύσεως καὶ διαφημίσεως ὧν ἐκείνοι ἀποφαίνονται, τῆς πυκνῆς καὶ κατὰ κόρον χρήσεως ὁμιλίας, εἰς εἰσηγήσεις καὶ ὀρθρὰ ὀνομάτων καὶ γνωμῶν ἑτεροδόξων θεολόγων ἢ θεολογούντων, αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα εἶναι ὑπερβολαί.

Δημιουργοὺν σύγχυσιν, ἕνα κλίμα ὄχι ἀπλῆς συμπαθείας, ἀλλ' ἐπικινδύνου ἐμπιστοσύνης. Αὐτὸ δὲ τὸ κλίμα προπαρασκευάζει ψυχολογικῶς καὶ ἀνεπιγνώστως πρὸς τὰς πλάνους καὶ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς ἐκείνων με συνέπειαν τὴν ἐπισκοπῶν, ἢ ἀκόμη καὶ τὸν παραμερισμόν, ἀληθειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Δημιουργεῖ ἕνα εἶδος θρησκευτικῶν κοσμοπολιτῶν κατὰ τὸν τύπον τῶν γνωστῶν διεθνιστῶν καὶ κοσμοπολιτῶν, οἱ ὅποιοι ἀσυναίσθητως ἢ καὶ ἐν ἐπιγνώσει, λησμονοῦν ἢ καὶ... καταφρονοῦν τὴν πατρίδα των. Ἄς ἀκούσωμεν μετὰ προσοχὴν καὶ ἄς ἐνστερνισθῶμεν τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου «ἐρχομαι γρήγορα, κράτησε καλὰ καὶ σταθερὰ τὸν θησαυρόν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πίστεως πού ἔχεις, διὰ νὰ μὴν πάρῃ κανεὶς τὸν στέφανον τῆς νίκης σου».

Θερμὰ συγχαρητήρια ἀνέκουν εἰς τοὺς συντάκτας τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ τούτου, οἱ ὅποιοι ὡς ἐκ τῆς πραγματικότητος φαίνεται, ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν θέσιν κοπᾶ τοῦ ἀπαισίου Οἰκουμενισμοῦ. Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Θεὸς φωτίσῃ τὰς διανοίας πάντων τῶν Ὁρθοδόξων οὕτως ὥστε οὐκ ἴδιοι νὰ πιστεύουν ὀρθῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνονται διαγγελεῖς, κήρυκες καὶ ὁμολογηταὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατ'οικίας των.

Ἀνακοινώσεις

Ἐγκαίνια

Π ρ ό ς
Τοὺς Ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς τῆς
καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

Κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αἰξεντίου οἱ ἱερεῖς 1) Ἀντώνιος Παπακαλούσιος, 2) Δημήτριος Κοτσικώνας, 3) Ἰουστίνος Κουλουτοῦρος, 4) Κωνσταντῖνος Ραυτοπούλος, ὅστις παρεκτὸς τῶν κατωτέρω κατηγοριῶν δι' ὧν βαρύνεται ἔχει καὶ [τὸ ἐπιβαρυντικὸν τῆς τελέσεως ἐπισήμου μνημοσύνου εἰς αὐτοκτονήσαντα νεοημερολογίτην εἰς Βίλλια Ἀττικῆς 5) Ἰωάννης ἢ Ἰγνάτιος Φράγκος τίθενται εἰς ἀόριστον ἀργίαν ὡς πρώτην τῶν τιμωρίαν συμφώνως πρὸς τοὺς ΛΑ'. Ἀποστολικὸν καὶ ΙΗ'. τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου Κανόνας δι' ἐκκλησιαστικὴν ἀπειθειαν, φατριασμόν καὶ ἀνταρσίαν κατὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τῶν Ἀρχῆς, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐκμεταλλευθέντες τὴν ἀνοχήν καὶ μακροθυμίαν, ἣν ἐπεδειξατο Αὕτη πρὸς σωφρονισμόν αὐτῶν.

Ἐπιστᾶται δὲ ἡ προσοχὴ πάντων, ὅπως ἀπέχωσι τῆς κοινωνίας αὐτῶν, ἵνα μὴ τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις ὑποπέσωσι.

— Ὁ Ἐπίσκοπος Διουλείας κ. Ἀκάκιος, μετὰ διήμερον ἀπὸ τὰ θλιβερά ἐπεισόδια τῆς Χαλκίδος, ἦτοι τὴν 12-10-71 (Ν. Η.), μετέβη εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν καὶ ὑπέβαλε ΜΗΝΥΣΙΝ ἐνώπιον τοῦ Διοικητοῦ Ἀσφαλείας ἐναντίον τῶν κ.κ. Ἀρχιεπισκόπου Αἰξεντίου καὶ Ἐπισκόπου Γερωντίου ζητήσας τὴν ποινικὴν δίωξιν τούτων.

Ἡ ἐνέργειά του αὕτη ἀντικειμένη πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν συνείδησιν, ἐπιφέρει μεγίστην ζημίαν εἰς τὸν ἱερὸν Ἡμῶν Ἀγῶνα.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου

Ἐτελέσθησαν τὰ ἀκόλουθα ἐγκαίνια.

— Ὑπὸ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Αἰξεντίου τὴν 11-10-71 τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Μεγ. Λικατερίνης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Ὁσιοτάτου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις Θερμοπυλῶν Φθιώτιδος.

— Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερωντίου τὴν 15-11-71 τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ἱερακλείου Νεμέας.

Δεινὸς πολέμιος τῆς Ὁρθοδοξίας

Εἰς τὸ περιοδικὸν τὸ «Φῶς» (τεύχος 29, Μαῖος ἐ. ἐ.), ἀναφέρονται εἰς σχόλιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἰκουμενικὴ καὶ Εὐαγγελικὴ» τὰ ἑξῆς: «Ἐπιθυμῶ — καὶ πρὸς τοῦτο παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ μὲ ἀξιώσῃ — νὰ ὑπηρετήσω τὴν Ἐκκλησίαν μας ἀνεπαίσχυντα. Τὴν βλέπω ὡς τὴν μίαν Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐπομένως Οἰκουμενικὴν καὶ Εὐαγγελικὴν καὶ ὄχι ἀπολιθωμένην ἢ προσκολλημένην εἰς στεῖρον καὶ ἀρνητικὸν συντηρητισμόν, ὁ ὁποῖος μαρτυρεῖ μὲν φοβίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ζῆλον οὐ κατ' ἐπίγνωσιν. Τὴν βλέπω ὡς Ὁρθόδοξον εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ δόγμα καὶ τὴν ἠθικὴν, Ἑλληνικὴν δὲ εἰς τὴν ἐλευθέρῃ φιλοσοφικὴν καὶ ἐρευνητικὴν σκέψιν, πάντοτε ζῶσαν καὶ πάντοτε ἀγωνιστικὴν».

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ἀμερικῆς Ἰακώβου μαρτυροῦν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὸ πόσον διακατέχεται πλήρως καὶ ἀπολύτως ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ὀλεθρίου Οἰκουμενισμοῦ ἀποφαινόμενος, ὅτι βλέπει τὴν Ἐκκλησίαν «ὡς τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐπομένως Οἰκουμενικὴν καὶ Εὐαγγελικὴν καὶ ὄχι ἀπολιθωμένην ἢ προσκολλημένην εἰς στεῖρον καὶ ἀρνητικὸν συντηρητισμόν».

Εἴθε νὰ ἦσο Ἰάκωβε καὶ σὺ συντηρητικὸς καὶ φορεὺς τοῦ γνησίου πνεύματος τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ Προσκολλημένος εἰς ὅσα ἐκεῖνοι ἔπραξαν, εἶπον καὶ ἔγραφαν, διότι τότε μόνον θὰ ἠδύνασο νὰ σωθῇ καὶ νὰ ποιμήνῃς τὸν περιούσιον λαὸν τοῦ Κυρίου. Τώρα ὅμως εἶσαι αἰρετικὸς, διότι σὲ κατέλαβε ὁ «κατ' ἐπίγνωσιν ζήλος» νὰ ἴδῃς τὴν Ἐκκλησίαν Οἰκουμενικὴν τουτέστιν ἐν συνονθύλευμα πασῶν τῶν θρησκευτικῶν ἀποχρώσεων.

Εἴθε ὁ Κύριος νὰ σὲ φωτίσῃ διὰ νὰ ἀνανήψῃς, δότι εὗρίσκεσαι εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς κακοδοξίας.